

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Мъри Букчин: слушай, марксист!

2

Това не е „религиозен“ спор, а начин да разберем по-добре поредната метаморфоза на капитала.

Страшна ли е революцията

3

Един възглед за това кого трябва и кого не трябва да плаши Социалната революция.

Кибуците – история на една провалена идея

6

В какво се превърнаха големите очаквания за автономния труд.

Националните интереси ли?

8

Държавата не брани национални интереси – само личните такива на държавниците.

Колона на Бивола: газоблизците

11

Секретни документи хвърлят светлина върху софийско-кремълския атомно-газов танц.

А П Р И Л 1 8 7 6

АПРИЛ 2012

Бъди роб или мри!

с любезното съдействие на правителството на Република България и Европейския съюз

ДЪРЖАВАТА: КАТО НЕ ЩЕТЕ ДА СТЕ РОБИ,...

МРЕТЕ!

ПРОТЕСТИТЕ В МАДАН И КЪРДЖАЛИ

Миньорите от „Горубсо – Мадан“ и металурзите от Оловно-цинковия комбинат в Кърджали са оставени повече от година без заплати, подложени са на лишения и унижения. Търпението им до този момент беше направо волско. Държавата зае позата на избавител и съдник, но каза: пари няма, оправяйте се. При това прояви височайшата милост да обърне внимание на това социално бедствие, което вилнее в още над 500 предприятия, по официални данни, из цялата страна, едва след като в изблик на възмущение хората блокираха междуградско шосе.

Блокираха го за кратко. Направо символично. Макар че ситуацията беше повод за истински бунт. Градските власти побързаха да дадат легитимност на протестите и „разрешиха“ блокадите.

Нали ред и закон трябва да има.

Нещастен български трудов народ – без значение дали майчиният му език е турски, цигански, или славянски.

Банки и бирници го притискат, работодатели не му плащат, като го обвиняват в нелоялност и мързел, от отчаяние млади хора на 30 години се бесят, синдикални босове разпират ръце – не може, работодателят не нарушава закона. А! Прокуратурата се сетила след години зимен сън да разследва? Ще има дълго да разследва. И накрая – ядец.

А ответната реакция на този народ е жалка: плахи искания за 60% от дължимите пари, като веднага след това ще докажат, че не са лентяи. Вие, дето умира, преди да сте навършили пенсионна възраст, така че държавата и от смъртта ви е на печалба, пестейки пенсия, не само от потрошеното ви в минути и цехове здраве! Коя чавка ви изпи ума? Искате закрила от покровителите на същите олигарси, които ви обраха чрез РМД-та, търсите си нови концесионери, сиреч нови чорбаджии, които да ви

» » » продължава на страница 3

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Пресконференция за амнезията

На 23 март в пресклуба на БТА се състоя пресконференция на **Европейската платформа за памет и съвест**, организирана от Васил Къдринов, представител на България в

нея, бивш политзатворник и директор на Центъра „Хана Аренг“ в София. В пресконференцията участваше президентът на Платформата, бивш председател на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, председател на нейния Комитет по политическите въпроси и докладчик на Резолюция 1481 за необходимостта от международно осъждане на престъпленията на диктаторските „комунистически“ режими – Йо-

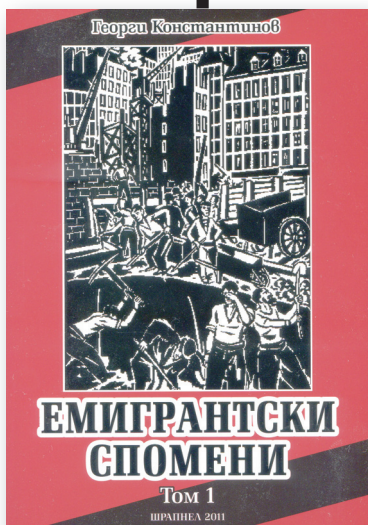
рен Линдблат от Швеция. Бях поканен и аз като участник в съпротивата срещу диктатурата на номенклатурата. Четвърти участник в пресконференцията беше бившият депутат във ВНС Христо Марков от Пловдив. В своето слово Линдблат каза следното:

„На 5 юни 2012 г. предстои да бъде проведена конференция в Европейския парламент, в която ще вземат участие

» » » продължава на страница 4

НОВА КНИГА

Емигрантските спомени на Георги Константинов

Излезе от печат двутомникът „Емигрантски спомени“ на Георги Константинов, изд. Шрапнел, 840 стр. В тази IV част от своите спомени авторът описва живота си в емиграция от 1973 г. до 1991 г., когато се завръща в България.

Във въведението четем:

„Водеща роля в раболепство и слугинството, в близането и целуването на ръцете, които държаха тоягата и моркова, че и „по-надолу“ и отзад на поредното властващо нищожество и обгражда-

» » » продължава на страница 12

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

МЪРИ БУКЧИН:

СЛУШАЙ, МАРКСИСТ!

Предлаганото четиво, е продължение от статията на американския еко-анархист Мъри Букчин, чиито първи две подзаглавия „Историческата ограниченост на марксизма“ и „Митът за пролетариата“ бяха публикувани в броеве 9 и 10 на „Свободна мисъл“ от 2006 г. Тя е писана през 1969 г., под пресните впечатления от майските събития в Париж през 1968 г., които породиха толкова надежди във Франция и по света. Сега продължаваме с останалите нейни параграфи „Митът за партията“ и „Двете традиции“ (анархистическата и марксистическата). Понеже са обемисти, сме ги разделили на части, стремейки се всяка да бъде логически и тематично завършена, доколкото това е възможно след нашата „визисекция“.

„Слушай, марксист!“ е критика на по-значителните клонове на марксизма, но Букчин, който в младостта си е минал през марксовата школа или църква, е съхранил в нея пиетет към своята „първа любов“ или по-точно към самия Маркс и неговата диалектика, като не желае или не може да разбере, че всичко което „дадоха на света“ двете големи марксистически формации – болшевизмът и социалдемократията с техните подразделения, – не е отклонение от учението на „класиците“, а води началото си именно от тях. Всичко случило се в теорията и практиката на учениците, срещу които Букчин насочва острието на критиката си, вече се е съдържало, ако не в завършен, то в ембрионален вид в „светлите писания“ на двамата отци на „научния социализъм“. Въпреки това, считаме, че статията заслужава да бъде прочетена от всеки, който се интересува от проблемите на революционната теория и практика, най-малко защото в нея те са поставени по един сериозен начин, който, надяваме се, ще подтикне всеки революционер към размисъл, търсене, организиране, акции и борба в условията на очертаващата се най-голяма и вероятно последна криза на съвременния капитализъм.

От преводача

Митът за партията

I.

Социалните революции не се извършват от партии, групи или кадри. Те възникват в резултат на дълбоки противоречия между социалните сили в обществото, които привеждат в движение най-широки слоеве от населението на обхванатата от революцията страна или страни. Те стават не просто защото „масите“ са дошли до заключение, че съществуващото общество е почувствано като непоносимо (както твърди Троцки), но също – и най-вече – вследствие на про-

тиворечията между това, което е, и онова, което би могло да бъде. Крайната бедност сама по себе си не произвежда революции. Много по-често тя поражда безцелна деморализация или – което е още по-лошо, – индивидуални „борби“ за оцеляване.

Руската революция от 1917 г. възбужда много мозъци, като кошмар, защото тя беше в значителна степен резултат от „непоносимите условия“ на разрушителната империалистическа война. Ако в нея имаше и мечти, всички те бяха разбити от още по-кървавата гражданска война, от глота и предателствата. От революцията възникнаха не развалините на старото, а руините на всякакви надежди да се създаде новото общество. Руската революция се провали с гръм и трясък, заменяйки царизма с държавния капитализъм. (Факт, който Троцки никога не разбра. Той никога не направи последователни логически изводи от собствената си концепция за „комбинираното развитие“ на капитализма. Той виждаше, че на царска Русия, закъсняла в буржоазното си развитие в сравнение с Европа, ще се наложи да приеме най-развитата индустрия и класови форми, вместо да преминава през целия процес на буржоазното развитие от самото му начало. Той отхвърляше предположението, че раздираната от колосалната гражданска война Руска империя, би могла да изпревари капиталистическа Европа. Хипотезиран от формулата, че „държавната собственост е равна на социализъм“, той не отчиташе, че монополистическият капитализъм сам се стреми към сливането си с държавата по силата на вътрешната им диалектика. Отстранявайки традиционните форми на буржоазната обществена организация, болшевиките неволно подготвиха почвата за едно „чисто“ държавнокапиталистическо развитие, в което държавният бюрократичен апарат сам се превръща в господстваща класа. Без поддръжка от страна на технологично развитата Европа руската революция се превърна в контрареволюция. СССР стана форма на държавен капитализъм, който съвсем не беше „в полза на целия народ“. Лениновата аналогия между държавния капитализъм и „социализма“ се превърна в ужасяваща реалност при Сталин. Независимо от хуманните си лозунги, марксизмът не беше в състояние да разбере колко много неговата концепция за „социализъм“ се приближава до последния стадий на капитализма с връщането към меркантилизма на едно по-високо индустриално ниво

с най-активното вмешателство на държавата в икономиката под формата на протекционизъм. Неразбирането на това развитие доведе до най-разрушителната теоретична обърканост в съвременното революционно движение, за което свидетелстват множеството разцепления сред троцкистите по този въпрос. Така болшевиките се оказаха трагични жертви на собствената си идеология и се разплачиха за това с живота на огромния брой умъртвени и осъдени по време на чистките през тридесетте години на XX век. Да се опитваме да извлечем някаква уникална мъдрост от тази „революция на дефицита“ е направо смехотворно. От миналите революции можем да извлечем само този урок, че всички те имаха общи и дълбоки ограничения в сравнение с днешните огромни възможности, откърващи се пред нас.

Най-поразителната особеност на миналите революции е това, че всички те са започвали спонтанно. Ако изследователят избере за изучаване първите фази на Великата френска революция от 1789 г., тази от 1848 г., Парижката Комуна, Руската революция от 1905 г., премахването на царизма през 1917 г., Унгарската революция от 1956 г. или генералната стачка във Франция през 1968 г., началните им етапи като правило са едни и същи: периодът на брожения довежда спонтанно до избухване в масов подем. Дали последният ще бъде успешен или не, зависи от неговата решителност и от това войската ще премине ли на страната на народа. „Славната партия“ почти неизменно е изоставала от развитието на събитията. През февруари 1917 г. петроградската организация на болшевиките се обявява против стачките в самото навечерие на революцията, на която е съдено да сваля царя. За частие работниците игнорират болшевишките „директиви“ и обявяват своята генерална стачка. В последвалите събития никой не е поудивен от революцията, от самите „революционни“ партии, в това число и болшевиките. Както свидетелства Троцки: „Ръководното начало от партийните центрове изобщо не се усещаше... Петроградският комитет беше арестуван, а представителят на ЦК Шляпников беше безсилен да даде директиви за утрешния ден“. Възможно е в това да е бил късметът му. В навечерието на ареста на Петроградския комитет, неговите оценки за ситуацията и собствената му роля са толкова мрачни, че ако работниците са били приели ръководството му, е твърде

съмнително дали революцията е щяла да започне точно тогава.

Подобна история може да се разкаже и за въстанията, предшестващи 1917 г., и за последвалите по-късно студентски подем и всеобща стачка през май-юни 1968 г. във Франция. Съществува удобна тенденция да се забравя, че в същото време в Париж съществува една гузина „солидно централизирани“ организации от болшевишки тип. Крайно рядко се споменава, че практически всички тези „авангардистки“ групи се отнасят презрително към студентското въстание чак до 7 май, когато избухват съвсем сериозни улични боеве. Известно изключение правят някои троцкисти и „Революционната комунистическа младеж“, но по същество те просто следват инициативата на „Движението 22 март“. (То служи като катализатор на събитията, а не като техен „ръководител“. Не командва, но подстрекава, като оставя на случая свободната игра на социалните сили. Тя позволява на студентите да се придвижват напред по силата на собствената си инерция и е задължителна за диалектиката на въстанието, доколкото без нея няма да бъдат възможни барикадите на 10 май, които на свой ред провокират генералната стачка на работниците.) До 7 май всички маоистки групи критикуват студентското въстание като периферно и незначително; троцкистката „Федерация на революционните студенти“ го разглежда като „авантюристично“ и се опитва да застави студентите да напуснат барикадите. Компартията, разбира се, изиграва свършено предателска роля. Далече от това да оглавят народното движение, маоисти и троцкисти стават негови пленници. Колкото и странно да е, болшинството от тези болшевишки групи използват безсрамно манипулационните методи пред студентската асамблея в Сорбоната, за да я „контролират“, създавайки подривна атмосфера, която деморализира всички. Накрая, за да завършим с иронията на историята, трябва да кажем, че всички болшевишки групи бръщолевят за необходимост от „централизирано ръководство“ на движението, което възниква без директивите им и често въпреки тях.

Повече или по-малко забележителните революции и въстания имат не само видими анархистически начални фази, но също и тенденции към спонтанно създаване на собствени форми на революционно самоуправление. Парижките секции от 1793-94 г. са най-ярките форми на са-

моуправление от всички създадени в историята на социалните революции. По-известните форми като „съветите“, които петроградските работници създават през 1905 г., макар и по-малко демократични от секциите, се появяват отново и отново в хода на много от по-късните революции. Още една форма на революционно самоуправление са фабрично-заводските комитети, които създават анархистите в хода на Испанската революция от 1936 г. Най-после, секциите възникват отново под формата на студентските асамблеи и акционните комитети по време на майско-юнското въстание и генералната стачка в Париж през 1968 г.

Тук трябва да поставим въпроса: каква роля играе във всички тези събития „революционната партия“? От самото начало, както видяхме, тя има затормозяваща функция, а не роля на „авангард“. Там, където се ползва с влияние, такава партия, като правило, забавя хода на събитията, а не „координира“ революционните сили – и това не е случайно. Организираната по йерархическата схема партия отразява обществото, срещу което твърди, че се бори, независимо от теоретическите си претенции. По същество тя е буржоазен организъм, държава в миниатюра, с апарат и кадри, чиято функция е завземането на властта, а не нейното ликвидирание. С корени в дореволюционния период тя притежава всички форми, методи и манталитет на бюрократията. Нейните членове са обучени в послушание и предразсъдъци спрямо партийните вождове и догми и се учат да почитат ръководството, каквато и политика да следва то. То на свой ред е преминало курса на обучение в навици, породени от командването, властта, манипулирането и самовлюбеността. Тази ситуация се задълбочава, когато партията участва в парламентарните избори. В изборните кампании „партията-авангард“ изцяло моделира себе си в съответствие със съществуващите буржоазни форми и норми и дори придобива атрибутите на буржоазните електорални партии. Ситуацията се превръща в гротеска и придобива критически мащаби, когато партията се обзавежда с „голяма преса“, със скъпо струваща генерал-щабна квартира, с голям брой контролирани от нея централизирани периодични издания и създава платен „апарат“ – с една дума, тя вече е бюрократия, преследваща собствените си материални интереси. •

*(следва)
Мъри Букчин*

КАТО НЕ ЩЕТЕ ДА СТЕ РОБИ....

МРЕТЕ!

» » » продължава от страница 1

източват пак кръвчицата? В Кърджали да ви подхвърлят по 325 лв „помощи“ (срещу подадени МОЛБИ!) и да ги взимате с благодарност. Отврат!

Наскоро по вашия край гържавата плати за къртовския труд на тютюнопроизводителите по два лева и четирийсет стотинки за килограм тютюн – за сорта „басма“, останалите – още по-евтино. Нищо ли не ви говори това?

Неотдавна родители на загинали при ПТП деца също молеха властта „да вземе мерки“. След като вече неправимото се е случило. След като преди можеха, без да питат институции, да сложат край училищата ограничаващи скоростта бабунци – и да ги слагат отново и отново, колкото и пъти чиновниците да ги премахват. А това какво ви говори?

Би трябвало да ви каже, че политиците, бюрократите и работодателите са една и съща сила, една и съща групировка. От тях милост, освен показна, не чакайте. Не чакайте „да вземат мерки“, вземете нещата в свои ръце.

Вместо това вие продължавате да спазвате правилата, създадени от вашите потисници. Да им се заканвате, че няма да гласувате за тях. Да приказвате, че „не сте анархисти, а искате само да нахраните децата си“. Да демонстрирате покорство. Да се самоубивате.

А виновниците за вашия хал живеят и живеят добре. В цифри – сто и повече пъти по-добре от вас.

Може би ще ви дават заплатите – без лихвите, с всички удържки. Ще ипотекират нещо от вашите предприятия, в които често се случва да работите с цялото си семейство – баща, син, внук. Ще разпродават оборудване и терени. И ще избият ипотечните вноски от вас.

Във вашия край, в цялата страна, в света, се води конкурентна война за контрол над енергийни обекти. Затова се източват предприятия, купуват се на безценица, премахват се тези звена, които не носят печалба. Цените на оловото и цинка паднаха на световните борси. Вие ще платите това. Руда и въглища стоят по вагони и складове – предпочитат вноса, та когато фалирате, да взе-

мат изработеното от вас даром. Капиталистически и политически групировки водят помежду си студена война за оцеляване, вас ви харчат като пешки.

А вие търпите. Колцина от вас се досещат, че нежни революции няма? Кому ще развалите рахатлъка с търкане на обувка по шосета и площади? Кому ще бръкнете в здравето с обещания да гласувате против тях? Какво очаквате от новите си господари? Да върнат от оня свят ваши самоубили се или умрели от рак и силикоза колеги, приятели, роднини?

Вече се решихте да протестираме, макар и плахо, без да чакате позволения. Направете и следващата стъпка – вече няма какво да губите, можете само да си върнете достойнството, както и да си вземете онези права, които никои не ще ви поднесе на тепсия.

Заводи, мини, фабрики – те са ваши. Изградени и работещи от вашите ръце, пот, кръв. Теглете един сиктур на правилата, които ви убиват и побиват до ушите в мизерията.

Превземете предприятията. Кредиторите да си тър-

сят шибаните пари от онези, които са натрупали дълговете – а това не сте вие. Сви-кайте работнически съвети. Вие си разбирате от работата, знаете я до най-малките подробности. Изхвърлете паразитите. Изпъдете синдикалните измекяри, освен онези, които останат с вас против профсъюзната бюрокрация, навлякла скъпи костюми. Създайте потребителски кооперации, уредете си снабдяване от околните села, поставете под свой контрол болници, аптеки, складове. Разкарайте от градовете си мутрите – те въртят свои далавери, по нищо не се различават от „законните“ чорбаджии. Влезте в местните радиотелевизионни центрове – и те работят за заплати от вашия ограбен от данъци и осигуровки труд. Кажете истината за живота си. Превземете ги – те са ваши. Свалете градската администрация, ако тя не е на ваша страна. Конфискувайте банковите клонове – върнете си заграбеното. Социализирайте градския транспорт и всички услуги. Погрижете се всеки да си получава заслуженото. Формирайте доброволни дружини за опазване на реда

и за самозащита, защото полицията няма да защитава вас, по служба са задължени да бранят кръвопийците ви и да бият вас. Може пък сред ченгелата още да има свестни хора, които ще се присъединят към вас и ще ви помогнат да организирате собствени сили за самоотбрана. Ще има и инженери, и лекари, и учители и всякакви специалисти, които ще ви подкрепят. Зашийте по два шамара на всички националисти от всякакви видове – великобългарски, турски, цигански, – за да не всяват сред нас глупави раздори. Къде са националистите с техните вопли за „национални интереси“? Няма ги. Вашите мъки не ги интересуват – те правят политика. Възстановете производствата като пълноправни колективни собственици, намерете къде да пласирате продукцията, заживейте като хора, като преки стопани на всичко, което сте построили, създали, ремонтирали, изстрадали.

Защото, ако не вземете нещата в свои ръце, очаква ви същото, както преди – да мизерствате, да бачкате до затъпяване и да мрете. •

Шаркан

ПРОБЛЯСЪЦИ

Страшна ли е революцията?

Дошло е време да си отговорим на този въпрос. По целия свят народите се вълнуват и протести заливат улиците на големите градове. От Испания през Гърция и Русия та до Щатите, активната част от населението се е обединила, за да покаже, че не ще приеме спокойно отредената и от властимащите участ, че не е съгласна нито с водените политики, нито с безнаказания пазарен фундаментализъм.

Как обаче нашите медии отразяват тази протестна вълна? Те показват шокиращи кадри на сблъсъци с полицията, горящи сгради и автомобили, окървавени демонстранти и т. н., без обаче да изложат причините, довели до тези протестни действия. И ние, стресирани от видяното, от това, което медиите ни втъпляват, че е плод на действията на пияни тълпи, на хулигани, че това са безрецици и противообществени прояви, а не протести на възмутени, на разгневени граждани – ние се отказваме от последното си оръжие и потъваме в блатото на безверие, стреса, апатията и безсилието. Ние се отказваме от протестите, от съпротивата, от революцията?

Страшна ли е революцията – да, страшна е! Но не за нас, а за тези, които са ни по-

Страшна е за тези, които ни мамят, лъжат, потискат, експлоатират и ограбват ежедневно. Страшна е за тези които смятат, че стоят над морала и нравствеността.

робили! Страшна е за тези, които са заграбили властта и я използват за собствени си интереси! Страшна е за тези, които са си купили неприкосновеност от закона! Страшна е за тези, които ни мамят, лъжат, потискат, експлоатират и ограбват ежедневно. Страшна е за тези които смятат, че стоят над морала и нравствеността. Страшна е за тези, които смятат, че собствени им интереси стоят над интересите на обществото, на човечеството. Страшна е за тези, които в името на закона вършат беззакония. Страшна е за правителствата, които са дошли, не за да управляват в името на обществения интерес, а за да грабят в свое име. Страшна

е за тези, за които печалбата стои над общественото благо. Страшна е за тези, които в името на парите са готови да погубят хората, Земята, че и себе си.

Но що е това Революция? Защо правителствата могат да обявяват войни, да водят военни действия в името на демокрацията и възцаряването на справедливостта, а народите не могат да вдигат революции в името на същите тези идеали? Кои определя дали едно правителство е демократично – самото то или народът, който то управлява? Щом войната е продължение на политиката с други средства, нима революцията не е продължение на демокрацията със същите тези средства? Наистина ли тези, кои-

то са отишли да заграбят богатствата на по-слаборазвитите народи, водени от чисто икономически побуди и съображения, са праведници, а тези които са излезли на улиците, за да протестират и потърсят сметка от управляващите и олигархичните кръгове около тях, са престъпници? Наистина ли?

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Затова навсякъде, където властта се чувства заплашена от нея, се опитва да я контролира и стъпче още в зародиш. Ако се възгледат внимателно, ще видим, че към всеки протест, към всеки митинг, към всяко шествие има опити да се присламчи една или друга политическа сила, да го овладее, да го контролира, да го подчи-

ни и така да не допусне случващото се да прерасне в революция. Няма власт, която да не е приела закони, ограничаващи по един или друг начин правото ни да протестираме, да се бунтуваме, да търсим сметка на измамниците и продажниците? Нима е нормално, правителството, срещу което протестираме, да приема закони, които ни казват как, докъде и колко време можем да протестираме? Нима е нормално да бъдем обявени за престъпници, за държани и осъдени, затова, че сме протестирали срещу престъпните практики на самите управляващи политически и бизнес елити – същите, които са приели законите как да протестираме?

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Затова и политиките са готови на всичко, само и само да не допуснат тя да се състои! Властта е сладка, а привилегиите от упражняването ѝ – огромни. Затова не бива да се учудваме, че няма политическа сила, няма партия, която да не се е обявила срещу революцията, да не я е заклеймила и отхвърлила. Тука говорим за тази революция, която се бори за равенство, братство и солидарност. За равенство във взаимоотношения-

» » » продължава на страница 4

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Пресконференция за амнезията

» » » продължава от страница 1

професори по международно право, прокурорът на Хагския съд Карла Дел Понте, политици, сред които сегашният президент на ФРГ Йоаким Гаук – бивш председател на Комисията за ЩАЗИ – и др. Става въпрос за разследване на престъпления срещу човечеството и мира. Освен правна, този въпрос има и политическа страна. Правното осъждане на тези престъпления трябва да бъде осъществено, защото това е важно не само за европейското население, но и за света. Една част от виновните са починали, но живите трябва да бъдат изправени пред съда, за да не се повтарят ужасите на тоталитарните системи. Това трябва да бъде направено и заради младите хора, които не са информирани за тази част от историята на Европа. Много често ми задават въпроса за сравнение на нацистките престъпления с болшевишките. Това не е важно, ние подхождаме спрямо режимите съответно на техните дела – те и техните извършители трябва да бъдат осъждани. Наказанията трябва да бъдат произнесени на основа на разследвания, по съдебен ред и в рамките на закона. Това

за тези, които очакват справедливост от разни комисари, комисии и платформи, ще напомним думите на Гео Милев: „Всички пътища водят за Рим, само един – към Свободата“... пътят на Революцията!

е единственият начин за постигане на отговорност и справедливост.

Според принципите на Платформата и моето лично мнение, полицейските и другите архиви трябва да бъдат максимално отворени и достъпни за граждани и изследователи. Не коментирам работата на българската Комисия по досиетата, а акцентирам върху етичния кодекс на Платформата, който не позволява участието в нея на лица, които са били политически функционери на диктатурата или сътрудници на нейните репресивни служби. За мен е изненада, че самият Костадинов, който е работил

в репресивните структури на бившия тоталитарен режим в БГ, оглавява разследванията на досиетата. Това е грубо нарушение на кодекса и е основание за неприемане кандидатурата за членство.

След Линдблат взех думата, за да констатирам още веднъж, че „журналистите“ ни са станали още по-окаяни, отколкото бяха по времето на Христо Ботева.

Инструктирани, повечето от тях изобщо не дойдоха, други го сториха за минутка, „бързайки за други мероприятия“. Неколцина откликнали, за да получат от торбата със зоб, оставиха безропотно началства и редактор-

ки да цензурират и изразват всичко от допуските им, което е табу, защото е неприятно за ушите на властници и чорбаджии. Трети от жриците на „най-стария занаят“, поради високата си политическа култура, направиха своите антрефилета непонятни, защото често не разбираха за какво става дума. Имаше и такива като поборниците за свободното слово от Асоциация „Ана Политковская“, които залеят лепенка върху устата на всеки, който „превърща свободата в слободия“, и отминават с гробовно мълчание гразнещите слуха им слова. Това ме задължава да възпроизведа тук нашата пози-

ция по въпросите, на които беше посветена пресконференцията:

„Става дума за колосални престъпления. В арестите на диктатурата бяха подложени на средновековни инквизиции неустановен още брой, навярно стотици хиляди, нейни противници. Бяха монтирани хиляди съдебни процеси и изпълнени съответен брой смъртни присъди, с което режимът целеше вселяване на ужас и страх в народа и превръщането му в пластелинна маса. Десетки хиляди бяха изпратени в затворите, изтезавани и унищожавани в наказателните отделения, превърнати в затвор в затвора. Не по-малък е броят на депортираните без съд и присъда в концлагерите, където с робски труд, глад, побоища и с нечовешки наказания властта „неутрализираше“ физически или чрез болести и без право на лечение други пленници на диктатурата. Десетки хиляди бяха принудени да потърсят спасение в чужбина с бягство през границите, където отново неустановен брой от тях бяха разстреляни и оставиха костите си в незначителни гробове. Друг начин на разправа с близките на затворници, концлагеристи и емигран-

» » » продължава на страница 5

ПРОБЛЯСЪЦИ

Страшна ли е революцията?

» » » продължава от страница 3

та, братство в труда и солидарност в моментите на изпитания. Това е истинската цел на революцията, а не онава което лукавите и хитрите се опитват да втълпят на лациите – че равенство било да се раздели всичко по равно без оглед на способностите и положения труд, че братство било да мислим еднакво, а солидарност да ти отнемат това, което ти е нужно за да живееш.

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Страшна е за властта, престъпила границите на чувството за справедливост у собствения си народ. Не трябва вярваме на тези, които искат да ни управляват. Не трябва да вярваме на тези, които искат да ни управляват. Не трябва да вярваме на тези, които искат да им делегираме правото да определят как да учим и възпитаваме децата си, при какви условия да се трудим, как да се разпореждаме с плодовете на труда си, как да продаваме уменията си, какви ценности да изповядваме, кое е полезно за нас и за бъдещето на децата ни. Не трябва да им вярваме! Съзнаваме ли каква огромна власт предоставяме в ръцете на тези хора, които дават мило и драго, само и само да ги изберем да ни управляват? Съзнаваме ли, че легали-

зираме собственото си робство? Че предоставяме в техните ръце правото да решат дали да живеем, или да умрем. Че законите, които те приемат, уж в наша полза, всъщност ограничават нашата свобода и гарантират тяхната неприкосновеност. Вярваме ли, че тези, които сме избрали да ни представлява, е компетентен във всяка една област, в която е призван да приема закони? Че когато гласува, той гласува по вътрешно убеждение, а не по указание на лидера си или купен от заинтересовани бизнес среди?

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Затова винаги, когато назрее революционен момент, политическата машина заработва, олигархичната мафия развързва кесииите си и създава уж нов политически проект. Нова партия която да уталожи нашите страсти и да възроди вярата ни в политическата класа, в партийната демокрация. Ако се възгледаме внимателно обаче, ще видим, че всяка нова партия, всяко ново уж народно движение, стремящо се към властта, към правото да ни управлява, е всъщност маска. Маска, зад която прозират стари муцуни и едни и същи мафиотски финансови структури. Властта е притегателна сила за мошеници-

те, за алчните, за безскрупулните, за тези които искат да живеят от труда на другите и да богатеят за наша сметка. Те казват, че ще ни гарантират законността, но законите са всъщност решетки на нашата свобода. И дори до властта да се добере човек с чисти помисли и намерения, то той скоро ще бъде смазан, сдвкван и изплют от системата или ще стане част от тази система, без да може да я промени, защото самото право да ни управляват нарушава нашата свобода. Не можем да вярваме на онзи, който ни казва, че иска да ни управлява, за да защитава нашата Свобода – това е невъзможно.

Страшна ли е революцията? Да, страшна е! Особено тогава, когато е назрял моментът тя да се състои. Кога обаче идва този момент? Тогава, когато не можем да различим управляващите от мафията. Тогава, когато тези, които са призвани да въздават правосъдие, извършват престъпления. Тогава, когато законите се прилагат съобразно тежестта на кесията, а не съобразно тежестта на престъплението. Тогава, когато затворите са пълни с кокошари, а улиците – с мафиоти. Тогава, когато на народа се казва, че не разбира, че не е

компетентен, че не знае какво иска и затова само трябва да слуша и да изпълнява. Тогава, когато интересите на обществото са поставени в подчинение на интересите на парите. Тогава, когато работодателите четат законите така, както дяволът чете евангелието. Тогава когато, банкерите, монополите и политиките определят едностранно правилата, по които да живеем и по които да функционира обществото. Когато работникът е оставен без защита, а работодателите са се обединили в картелни структури, защитаващи неприкосновеността на техните печалби. Тогава, когато да откраднеш хляб, за да нахраниш децата си, е престъпление, а да откраднеш милиони е подвиг. Тогава, когато тези, които сме избрали да ни управляват, се възползват от властта, за да вземат бонуси, консултантски хонорари и сами си гласуват редица привилегии, недостъпни за обикновения човек. Тогава, когато, накъдето и да се обърнем, виждаме неправди, неправди и неправди. Тогава, когато да говорим за революция, да мислим за революция, да желаем революция е престъпление.

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Страш-

на е, когато се извършва от хора измамани, излъгани, потиснати и унижени. Още по-страшна е, когато се извършва от хора идеалисти. Още по-страшна е, когато се извършва от хора, осъзнали, че да бъдеш човек, значи да бъдеш свободен. Още по-страшна е, когато се извършва от хора, които са усетили истинския живот – лишен от стрес, страх и безропотно подчинение. Още по-страшна е, когато се извършва от хора презрели и властта, и смъртта. Но най-страшна е, когато се извършва от тези, които знаят що значи Свобода, от тези, които осъзнават, че ако можеш да действаш, си длъжен да действаш.

Страшна ли е Революцията? Да, страшна е! Защото тя се ръководи от един единствен принцип, по силата на който сме длъжни да се отнасяме с другите така, както искаме да се отнасят с нас. Да, аз знам какво ще попитате – с какво право тогава ще наказвате тези, които желаят да ви управляват? С това, че ако ние пожелаем да ви управляваме, да ви диктуваме закони и правила, то в същия миг попадаме под удара на революцията. •

Блога на Чергар

<http://networkedblogs.com/v7LhD>

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Пресконференция за амнезията

» » » продължава от страница 4

ти беше интернирането им в селата на Делиормана, край Дунава или в градчета край Балкана и Средна гора със задължението да се разписват ежедневно в местните кметства или милиционерски участъци. Бяха извършени престъпления срещу цели категории от населението като живущите в Пиринска Македония или малцинствата, започвайки с евреи, цигани, помаци, за да завършат с „възраждането“ на близо един милион турци от които 300 000 бяха „прочистени етнически“ и прокудени от България през 80-те години на XX век.

Но може би най-тежкото престъпление на диктатурата и нейните репресивни „органи“, споменавано под сурдинка, е масовото вербуване на доносници сред насилваните, заплашваните, шантажирани или нещастниците, просто желаещи да правят професионална кариера. Към тях трябва да се прибави поголовно вплетеното в шпионски мрежи на властта население от пограничните зони и не на последно място – членовете на упражняващата диктатурата БКП, активисти на казионния БЗНС, ОФ, комсомол, септемврий-

чета и др. Според изявлението на бившия главен прокурор Татарчев, всеки трети гражданин е бил доносник, а днешният премиер Б. Б. каза, че ако доносниците се обединят и образуват партия, тя ще спечели изборите. Макар и „разединени“, те, заедно с вербовчиците си, продължават да управляват България вече 23-та година, независимо от разцветката на партиите, в които са се разсеяли като метастази. Това разруши и унищожи нравствено българския народ и го доведе до сегашното му безсилие и неспособност да се организира, за да реши собствените си социални проблеми.

Престъпленията на номенклатурата или на създадената от диктатурата „нова класа“, образувана от партийната, полицейска, военна, административна и стопанска бюрокрация, не свършиха с подмяната на режима в края на 1989 г. Тя се трансформира от колективен държавен собственик на икономиката в колектив от частни собственици, чиято върхушка образува днешната едра „червена буржоазия“ с нейната агентура и подставени лица. Мутантите на диктатурата съхраниха позициите си във всички сфери – политическа, полицей-

ска, икономическа, финансова, медийна, културна, научна и т. н., осигурявайки господството си и ограбването на народа с помощта на нови форми и „механизми“. Това продължава вече трето десетилетие и ако народът съхрани овчеподобното си поведение, няма никакво основание той да очаква промяна през следващите десетилетия – децидата и внученцата вече са заели местата на своите мутирани и „генномодифицирани“ бащи и деди. В резултат, от 9 милиона, пряко всички фалшиви статистики, ние сме не повече от 6 милиона и през следващите няколко десетилетия се очертава перспектива да достигнем броя на населението в следосвобожденското княжество България – тоест 3, максимум 4 милиона души. И най-кървавата революция нямаше да ни струва повече от 1% от тези жертви на безкръвната гилотина на мизерията, на болестите, ниската раждаемост и на бягствата от страната, като по време на чума.

Това са престъпления против човечеството, човечността и мира (глава 14 от НК), за които няма давност. За такива престъпления и днес, след близо 7 десетилетия, в западната част на Европей-

ския съюз продължават да съдят нацистките престъпници. У нас се състоя смешният процес срещу кръстника (*капо ди туги капи*) на Българската мафия – Тодор Живков. Съдиха го за... раздаване на коли и апартаменти на близки, на метреси и на слугите си, които изразиха своята благодарност към сваления по заповед на Кремъл диктатор-слуга. Гавра беше и делото срещу Мирчо Спасов и съучастниците му за убийствата и мъченията в концлагерите, което така и не завърши с осъдителни присъди. Смешни и жалки бяха дори процесите в „демократизираната“ ГДР, където осъдиха няколко войничета, стреляли по бегълци през „стената на срама“, а оставиха на свобода тези, които им нареждаха да стрелят и им раздаваха награди за всяко убийство. Мнозина от най-висшите номенклатурчици на ГЕСП днес са милионери и милиардери в Германия и Европа, а техният главатар Хонекер, след като Москва го предаде на германските власти, беше оставен да замине безпрепятствено за Чили, понеже... бил тежко болен.

Винаги за това състояние на нещата безспорно носи и страдащият от амнезия т. нар. Свободен свят. Той раз-

твори обятия, за да приласкае мутантите, прие ги в НАТО и ЕС, а европейските социалисти (с извинение) назначиха за свой председател сина на кандидат-члена на живковото политбюро и секретар на ЦК на БКП Д. Станишев, обвиняван, но не и осъден за кражба на 23 милиона долара... Няма съществени разлики и в другите европейски „интернационали“ на либерали, народняци и др., които приеха в редовете си престъпници, за които казват, че са „гангстери и мошеници, но наши...“

Това „колегиално отношение“ и безнаказаност е следствие от договореното между победители и победени в Студената война „меко кацане“ на господстващата класа в повалената московска империя с нейните колонии (сателити). Сред тях е и нашата прекрасна БГ-република, която един чешки художник представи сполучливо като клекало в клозет, без казанче с вода за отмиване на наследените от миналото екскременти.

Тази договореност осигури т. нар. мирен преход от диктатура на номенклатурата към пазарна демокрация и приемствеността между вчера и днес. Неин резултат е кон-

» » » продължава на страница 6

ДЪРЖАВНА ИЗМАМА

Властта на закона

Върховенството на закона (англосаксонски термин) е доктрина, според която никой не е по-висок от закона, всички са равни пред закона и никой не бива да бъде наказван за друго, освен за нарушение на закона и според уста новен от закона ред.

Доктрината има две верси – формална и „съдържателна“. Формалната трактовка не се интересува доколко етични и справедливи са нормативните актове. Съдържателните модели държат законите да бъдат съобразени с фундаментални човешки права, с неписаните правила на морала и разбиранята за справедливост.

Формалната трактовка е рай за юристите и съчински ад за всички останали – жертвоприношение на живота в името на сухи букви и параграфи, но и съдържателната концепция не е сладка попара за сърбане.

Чий морал определя съдържанието на законите? Чий неписан кодекс за справедливост им дава облик? Справедливостта на един работодател като бизнесмена Захариев е в разбирането, че който работи за него по-малко от 24 часа на генонощие, е мързеливец. На въпроса кога ще изплати трудовете възнаграждения, господинът безоч-

ливо отговори: „Парите трябва да се изработят!“ Очевидно смята, че досега миньорите и металурзите, които на 40 години изглеждат като старци от дивните условия на труд, киснат по курорти и си клатят краката.

В крайна сметка „съдържателните закони“ се ориентират според вкусовете и интересите на силните и богатите – политици, мутри, чиновници. Никой ДНК-анализ не би могъл да различи едините от другите. За определянето на видовете им принадлежност преди време е бил изобретен по-фин инструмент на справедливостта – гилотината.

Препоръките на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа да наричаме формалния подход „върховенство на закона“, а съдържателния – „върховенство на правото“ – не представляват нищо повече от словоблудство.

Какъв сорт закони се пишат в България? Формални или „съдържателни“? Според зависи, според както отърва на властническата клика. Например бюрокрацията си раздаде бонуси, понеже законът не го забранявал. От всички незабранени от закона неща, чиновниците предпочетоха да направят онова, което беше в тяхна изгода. Всяка

социално-професионална група преследва своите интереси в света на конкуренцията и „свободния“ (на практика винаги регулиран от държавата) пазар. Защото бизнесът е война, а войната – бизнес.

Кой остава лишен от правото да тълкува и даже да прилага законите? Народът. Безброй села изнемогват от тормоза на крадци. Къде са ченгелата? Как къде – в Мадан и Кърджали. Около банки, държавни учреждения, пред парламента, министерския съвет, съврталището на суетливото човече с етикетче „президент“. По пътищата, където стрижат левчета от шофьорите. Вясват се само когато някой се престаши да се опълчи срещу нападателите – за да го арестуват. По закон самоотбраната е престъпление. Насилието е монопол на държавата. Няма значение кой е дошъл да те обере – изгладнели и оскомели апаша, напомнани мутри или лъскави съдии изпълнители. Всички те спазват или използват закона в своя изгода – и в наша обща вреда.

Има ли закон, който да е подобрил живота на трудовете хора? Точно обратното – законите породиха милионери, олигарси, мутри. Токът, горивата, храните поскъпват според закона.

Прилагащите закона у нас благополучно оправдаха бивши министър на здравеопазването, закупил и ненужни, и скъпи лекарства – и той е действал според закона. Комай трябва да прекръстим ведомството му на „Министерство на прекия геноцид“, за да го различаваме от другите геноцидни организации. Те също се вписват в закона.

Въпросът е дали страдащите от „властта на закона“ разбират какво точно ги яде и имат ли куража да кажат „Стига!“, решително да отсекат пипалата на хранещото се с тях чудовище и да установят истински ред на свободни договори между свободни хора. Само така може да се разкъса обръчът на системната грешка, недоразумението „закони“!

Идеята за „правов ред“ (или „правова държава“ според римско-германската юридическа терминология) е стара. През далечната 1610 г. с тази фраза Палатата на общините се обърнала към тогавашния английски крал по повод на едно съдебно дело. Самият крал сметнал подобно отношение към пълномощията си за „държавна измяна“.

По-рано, през XIII век, Тома Аквински изрекъл, че върховенството на закона е отражение на установения от

ягдо Боже „естествен ред“. „Ред“, според който едни се раждат господари, а други просто нямат късмет и ще бъдат възмездени на оня свят.

Но още преди това Аристотел, учителят на Александър Македонски (един болен от манията да „завладее света“ масов убиец), казвал: „Законът трябва да управлява“. Почти същото е повтарял и Цицерон: „Всички хора сме робни на закона“. За разлика от Ботев („Законът е написан за робове“), талантливият древноримски демагог явно се е гордеел с факта, че е роб.

Още по-преди пък китайските „легисти“ абсолютизирали законите – и когато се докопали до властта, развързали небивал терор, сурово наказвайки поданиците си за най-невинни нарушения. Легистите поне били последователни и откровени – законът не е средство за обуздаване на властниците, а оръдие за контролиране на народа.

Въпреки всички прокламации за човешките права и свободи, мнението на древните китайските легисти остава в сила, не в гумите, но в делата на днешните управляващи. •

Васил Арапов

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

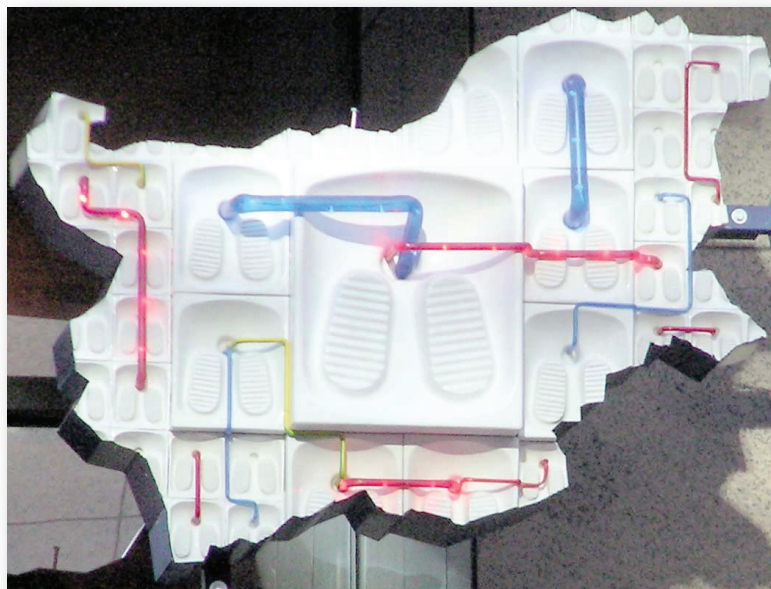
Пресконференция за амнезията

» » » продължава от страница 5

тролът над историческите процеси, съхранението на социалното статукво в света, в разпадналата се империя и у нас, и като следствие – продължаващото вече трето десетилетие блокиране на всяко мирно решение на проблемите.

За разбирането на причините за тези събития и нерешимостта на „клозетния проблем“ (който далеч не е само наш) следва да се припомним поне два факта:

1) Още през далечната 1975 г. заместник-държавният секретар на САЩ Хелмут Зоненфелд (отговарящ за източната им политика) предупреди, че СССР навлиза в най-тежката криза от началото на съществуването си. Той добави, че Империята е узряла за революция и дори посочи Полша като първата страна, в която ще избухне социалната експлозия. Предвид верижната реакция на революционния процес и опасност от разпространение на пожара в намиращата се също в криза Западна Европа, Зоненфелд заяви, че една социална революция от Тихия до Атлантическия океан ще струва на САЩ много по-скъпо от една Трета световна война.

2) При „гостуването“ на Горбачов в ГДР през 1989 г., на въпроса на Хонекер: „Защо отстъпваме без бой?“, Александър Николаевич Яковлев – идеолог на „перестройката“ – му отговорил: „Защото у нас зрее революция, в сравнение с която тази от 1917 година ще прилича на буря в чаша с вода“.

Именно този страх от революцията направи възможни споразуменията, **колаборацията** на „демократите“ с мутантите на болшеvizма, **условната капитулация** на последните и координацията на общите им усилия. По-

бедените приеха ролята на слуги на победителите при условие, че няма да им се търси отговорност за извършените престъпления срещу човечеството, няма да има разследвания, нито конфискация на награвените богатства от превърналите се в капиталисти номенклатурчици, нито от техните наследници, палачи и доносници. В тази операция Западът използва своя богат опит в „приобщаването към югехристиянските ценности“ на „демократизиралите“ се нацисти, фашисти, франкисти и т. н., в мръсните и прес-

тъпни дела на „мирния преход“ с всички произтичащи и съпътстващи го последици.

Затова днес на Запад никой няма да отвори дума за въвеждане на ретроактивен закон (с обратна сила) за създаване на съд от рода на Нюрнбергския. Причина от по-старата дата за откритата или завоалирана съпротива на победителите в Студената война срещу датирането на началото и размера на тези престъпления (които количествено и „качествено“ по нищо не отстъпват на нацистките) е всеизвестният факт, че във Втората световна война „Великите демокрации“ бяха съюзници в „антифашистката коалиция“ с един от най-масовите убийци в цялата история на човечеството – Сталин, поради което и те би следвало да бъдат съдени като съучастници в престъпленията против човечеството, дори да игнорираме собствените им военни престъпления през Втората световна касапница.

От 22 години тези проблеми са препратени към серията мизерни „комисии по досиетата“ от Тамбуева през 1990 г. до днешната и утрешна на Костадинов или евентуалния му приемник. Тяхната роля е многолика. Те от-

вличат вниманието на публиката със „сензационни“ съобщения за доносниците на ДС, служат като параван на вербовчиците и на авторите на престъпните решения от Политбюро и ЦК на БКП, на които „органите“ бяха само дисциплинирани изпълнители, оставяйки по този начин в сянка истинските престъпления и престъпници преди и след „демократичната“ подмяна. Доказателство за ролята на участниците в тези комисии, като техни укриватели и съучастници, които се крият зад един престъпен закон, е фактът, че нито една от тях не постави и няма да поиска разследване на изброените престъпления срещу човечеството, за които няма давност. Същевременно никой от „политическата класа“ не потърси отговор на въпроса за „легитимността на комисионерите“: кой ги е проверявал за „чисто минало“ и кой е проверявал самите „проверители“?

В заключение, за тези, които очакват справедливост от разни комисари, комисии и платформи, ще напомним думите на Гео Милев: „Всички пътища водят за Рим, само един – към Свободата!“... пътят на Революцията! •

Георги Константинов

КРИВОРАЗБРАНАТА АВТОНОМИЯ

Кибуците – една провалена идея

Кибуците са създадени като селскостопански комуни в Израел с общо имущество и равенство в труда и потреблението. Общностите помагат на хората да оцелеят в суровия климат. За няколко десетилетия кибуците успяват да изградят свободен комунизъм с чистите му принципи, неопорочени от държавните структури и началства. След създаването на държавата Израел условията за съществуване на подобни селища изчезват и те загубват първоначалния си облик. Днес кибуците са подвластни на капитализма и лесните пари, на ционизма и държавата – неслучайно са се превърнали в нарицателно понятие за бедните и трудещи се хора.

Хората, които населяват тези общности, са заченали съвременен Израел след първите емиграционни вълни от XX век, предизвикани от ционизма и зова за завръщане към Обетованата земя и създаване на Национален дом за еврейския народ. Първият кибуц е основан през 1909 г.

След 1948 г., когато е обявено създаването на държавата Израел, кибуците стават основните опорни точки за строеж и защита на новата държава.

В тези селища няма частна собственост и членовете

прехвърлят всичките си активи (без личните вещи) на общността, когато се присъединяват. Кибуцът се грижи за всички нужди на своите членове и техните семейства и обикновено осигурява комунални услуги, заведения за хранене, пране и други съоръжения за своите членове. Семействата имат частни домове и малко лично имуще-

ство. Това, което е предвидено, зависи в значителна степен от това колко е богат кибуцът и какво могат да си позволят.

Практиката е „от всеки според способностите, на всеки според нуждите“. Кибуцът се грижи за своите членове от началото до края на живота. Това включва образование и социално осигуряване.

Деца на голяма степен са отгледани от общността. Те са отделени от родителите и спят в обществени детски спални.

Чрез този вид кооперативен живот нуждаещите се хора успяват да оцелеят във враждебна среда. С помощта на общността като цяло населените места се поддържат и развиват.

Днес кибуците притежават и експлоатират заводи, хотели и ресторанти. Кибуцът „Дегания“ например притежава завод с годишен оборот от около 15 млн. щатски долара, от който осигурява около 75% от дохода си.

Два процента от населението на Израел живее в 270 кибуца с размер от 200 до 2000 члена. Те произвеждат 35 на сто от селскостопанската продукция на Израел и около 9 на сто от промишлените стоки.

В рамките на комуната всички са равни и всичко се поделва по равно. Някои от хората са по-способни от други, някои работят повече от другите, но всички са еднакво платени. Печалбата се събира и разделя по равно.

Решенията се вземат съвместно на Общото събрание на всички членове на кибуца. Съборанието разпределя отговорностите на отделните хора.

На един член може да бъде възложена например отговорността за изготвянето на график на работата и нейното разпределение. В по-големите кибуци тази дейност би могла да се извършва от комисии, чиито членове се избират от Общото събрание.

» » » продължава на страница 7

Великденско отрезвяващо

За повечето хора с анархически мироглед от само себе си се разбира, че идеята на религията, персонафицираният Господ, е оправдание на всяка форма на „земна“ власт. Дори при привиден отказ от признаване легитимността на светските държави и църковната йерархия (примера на толстоистите), пак остава един Върховен и Неоспорим Авторитет – бог. Така се поставя една граница на човешката свобода, таван, похлупак над нея. Той има преки отражения върху разбирането на свободата в чисто социално-икономически смисъл, върху който се концентрират в практическите си революционни програми анархистите. Ясно е, че отвлеченото, философското понятие за свобода е един стремеж към усъвършенстване без пречещите фактори на нечия воля. В „реалния земен“ живот пречките са установените от управляващите класи правила, както и самото неравенство на възможности, ограничаването на свободното време например – все последици от управлената воля на същите управляващи. Предвид днешния капацитет на производителните сили, неравенството в достъпа до елементарни блага е все по-трудно обяснимо. „Во-

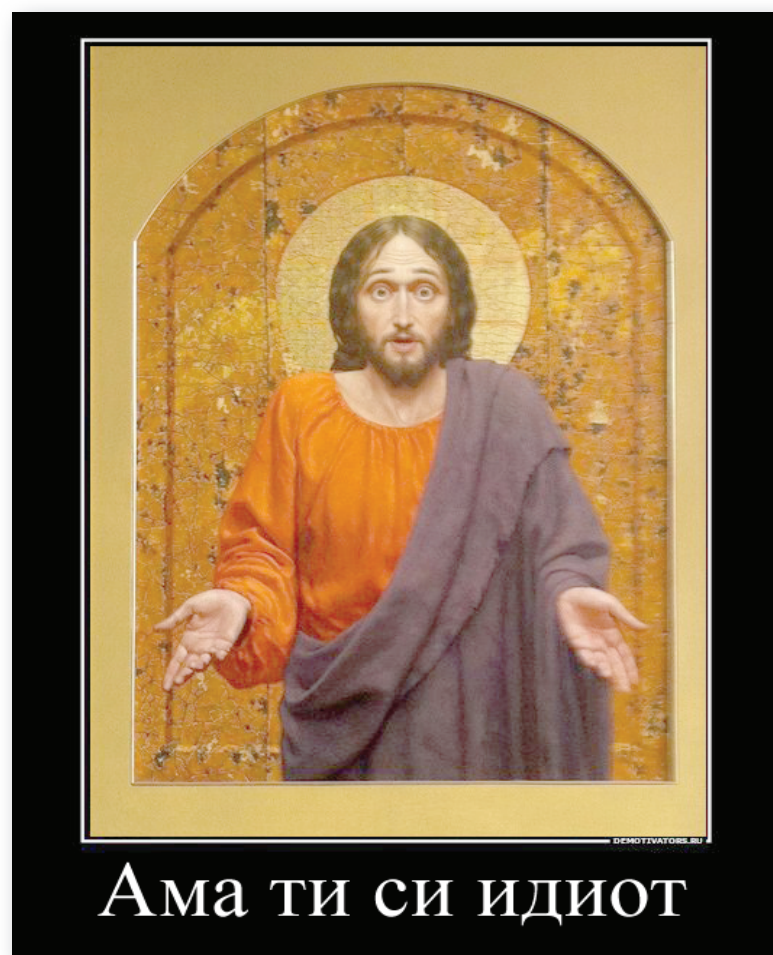
лята Господна“ обаче е нещо, срещу което не вървят нито стачки, нито въстания – тя направо е постулирана като природна даденост според вярващите. Човек не може дори да мечтае да се движи към съвършенството. „Такъв е светът – приспособи се“.

Борбите за надмощие сред божите служители и помазаници тук и там водели до крайната победа на някой храм над останалите. На подалновидните жреци им хрумвало, че вместо просто да обявяват своя бог за главен, а останалите за подчинени, по-добре е да премахнат всякаква опозиция, предотвратявайки рецидиви на други култове, заплашващи техния храмов патрон. Така се стигнало до идеята за еднoboжие. На Единствения приписали всички заслуги на „ликвидираниите“ му *колеги*. Уви, това не решило проблемите на жреците, понеже на земята ставали доста очевадни злини и неправди. За да спасят имиджа на Единствения, оставили един негов опонент – дяволът, който да обира негативите. В политиката ролята на дежурния виновник обикновено играе предишният управник, победен на избори, низвергнат чрез преврат или просто умрял.

„Усмиряващата“ роля на религията не е ни най-малко духовна, колкото и да ѝ приписват това. Поповите не посягат единствено на ума и мисълта, това е скорошно явление, незначително като продължителност в сравнение с вековете съвсем телесни убийства и изтезания, превърнали заниманията на поповите кръволоци в нарицателно за всякакви зверства – инквизиции, аутодафета, Вартоломееви нощи, лов на вещици, клади и какви ли не още деяния на божите служители, от които и до ден днешен настръхва косата и не носят каквото и да било хуманен заряд. „Не ме гледай какво върша, а слушай какво ти говоря“ върши работа до една мояга време. При изабавлението от този жесток и унизителен за мисълта абсурд човек става атеист и прави още една крачка по пътя към неделимата свобода.

Свободата е мисъл и практика. Ако липсва едното – човек или строи въздушни кули, или става социопат. Нещо като олимпийския мартор Зевс, макар и без същата власт.

За да не остане сторената стъпка без продължение, освободеното в ума трябва да порожи действие във физи-

ческият свят – действие, насочено към отхвърляне поне на една, нека и отначало малка зависимост, натрапена чужда воля. Само тогава може да се направи следващата крачка – тази на Прометей.

Нека жреци и техни следовници повтарят: „Светът е такъв – примирете се!“

Анархистите пък казват: „Приспособи света към себе си в съгласие с околните!“ •

Тукту

КРИВОРАЗБРАНАТА АВТОНОМИЯ

Кибуците – една провалена идея

» » » продължава от страница 6

Те поемат ролята за ограничен период от време – една или две години. Според идеологията на движението всичко е организирано по този начин: финанси, транспорт, здравеопазване, краткосрочно и дългосрочно планиране, социални и културни дейности, комунална трапезария, пералня, съоръжения за детски ясли и т. н.

Вземането на решения от Общото събрание може да включва разгорещени спорове и вътрешни борби между фракциите.

Животът на хората в кибуците включва културен център, ползване на плувен байсейн и тенис кортове, излъчване на филми, лекции и концерти.

Всички възрастни членове на кибуците първоначално са включени в отрядите на военизираната организация за отбрана Хагана. Кибуците са използвани за нейни бази, а също и убежища за нелегални репатрианти. Днес голям брой членове на кибуците влизат в командния състав на армията на държавата Израел.

Докато градският живот в Израел е труден и несигурен, членовете на комуните са осигурени и имат висок стандарт на живот. Поради това

името им се е превърнало в нарицателно в страната.

Построяването на фабрики и наемането на работна ръка извън общностите кара хората от останалата част на страната да виждат в тях „рая на земята“, а живеещите в тях – като „общност на милионерите“. Много израелци смятат, че богатството и стилът на живот в кибуците е резултат от държавни подпомагания.

Кибуците са подкрепяни от *Световните еврейски общности*. Голяма част от парите са разпределяни чрез *Еврейското представителство*. То финансира снабдяването с вода и електроенергия. Същото така помага за построяването на пътища, жилища, оборуване и машини.

Години наред доброволци влизат в кибуците, за да участват в борбата за по-добър и по-сигурен живот на общността. В днешно време те вече не са мотивирани от идеологията и са се превърнали в евтина работна ръка. Кибуците Кфар Блум и Кфар Ханаси, например, наемат работници от цялата страна в своите фабрики. Нито един от трудолюбивите се в леярната на Кфар Ханаси не е член на кибуца.

Кибуците стават работодатели. Кооперативната иде-

ология е заменена от личния интерес. По този начин животът и качеството на кибуците расте за сметка на работниците. Днес социалистическият кибуц постоянно наема работна ръка отвън. Нуждата от комунална общност започва да изчезва с годините. Младите все по-често желаят да напуснат тази среда. Това изисква материални възможности, които не винаги са налице – родителите не са заделили никакъв капитал за семейството и това усложнява нещата с интеграцията на младежите във външния свят. Така част от младите се чувстват по-скоро икономически затворници в кибуците, отколкото ентусиазирани участници в изграждането на нещо ново.

Голяма част от общностите са се превърнали в капиталистически формирания. Афиким е вторият по големина кибуц в Израел. В него живеят 1400 жители. Селището има фабрики, които се движат по чисто капиталистическа линия от бордове на директорите и най-вече външни експерти. Промислените начинания са разделени между кибуцините, а политиката и управлението са отделени от тях. Менеджърите и директорите започват постепенно да изземват контрола от

местните. Кибуцините са на път да изгубят самоуправлението на селищата. Техните общности стават притегателно място за фирми и компании.

Кибуцът Саса в северната част на страната край границата с Ливан е показателен пример за икономическа промяна. Днес там работи заводът Пласан, който произвежда броните на американските транспорттори, използвани в Афганистан и други горещи точки на света. Това е голям бизнес – продажбите само на военното министерство в САЩ са за стотици милиони долари, а заводът доставя продукция и за останалия свят. След завода Пласан е учредена и свързаната компания Сасатек, която произвежда химикали и наема служители както от кибуца, така и извън него.

Съвременните кибуци печелят от земята, която държавата им е дала за ползване. Промяната в икономическото състояние се свързва и с вливането на средства в нови технологии и нови отрасли на стопанството. Когато парите не стигат, няколко кибуца се обединяват в един, създава се предприятие, а печалбата се дели в съответствие с вложеното. През последните години отново се наблюдава

разцвет на кибуците. Това е резултат от няколко тенденции – отдаване на земя под дългосрочен наем, както и за строителство на търговски центрове; наличие на евтина работна ръка – предимно китайци и тайландци; отказ от равенството и промяна на начина на живот в общността. Всичко това противоречи на първоначалната идеология. Останали са едва 80 селища, които живеят в пълно равенство на доходите и начина на живот.

Настъплението на религията не подминава и кибуците. В началото всички са светски, а днес има около 40 синагоги. Атеистите се опасават, че след построяването им, ще последва разделение на мъжко и женско отделение, ще започнат уроци по вероучение на децата и накрая ще се разтърси светската образователна система, изградена на либерални принципи. Религиозните се опитват да изгледят противоречията с желанието на някои членове да се приближат към наследството на предците си и в същото време да останат социалисти и атеисти. Очевидно, че това противопоставяне ще формира до голяма степен и бъдещия облик на движението. •

Инферно

Националните интереси ли?

Фразата „да защитим *Националните интереси*“ има магическо действие върху множество поданици на „нашата“ република (допреди 22 години „народна“) и на живата собственост на други държави. Почти винаги, стане ли дума за „национални интереси“, отваря се приказка и за *Националната сигурност*. Какво всъщност значат тези понятия?

Преди всичко, те служат за разделяне на хората. Внушава се, че всяка една конкретна общност от хора живее за сметка на други общности. За да сме добре ние, някой трябва да е зле. Румъния (т. е. правителството ѝ, надали всеки румънец е рипнал, камо ли самата територия, отбелязана на картите като „Румъния“, се е изправила като цунами) имала териториални претенции? *Каква наглост! Да защитим националните интереси!*

От онази страна на Дунава обаче казват същото: *да защитим своите национални интереси и да си поискаме едноколко си квадратни километра море от България, а някакво си островче – от Украйна!*

Такава нагласа логически води до завоевателни действия – или поне намерения. Уж смешотворни в рамките на „обединена Европа“. Ако беше тази Европа наистина обединена, наистина федерация на

народи, а не сговор на правителства и корпорации, щеше да е вярно. Няма нищо смешно и неуместно в случая.

Дори да предположим обаче, че в съвременния свят понятието „национални интереси“ не води до остри конфронтации, че вече не е толкова агресивно, макар че фактите говорят за друго, остават още редица въпроси. Например – кой именно формулира „националния интерес“? Кой решава кое събитие е застрашило „националната сигурност“? Скоро това да е ставало чрез сумиране на гласовете на самите граждани? Не помня.

Окончателното (може би окончателно – с това правителство всяко хрумване и действие е предпоследно) заговорване на проекта АЕЦ „Белене“ – това какво е? Предателство или защита на националните интереси? Кой реши да се откаже от централата? Нима самите хора от същия регион? Приели са единодушно такова решение? Не, вместо тях го решиха в София (реално – в Брюксел). От името на „цялата нация“ разбира се. Без да я питат – макар че трябва, и то човек по човек.

Тук не става дума за ядрената енергетика. Сама по себе си никоя технология не може да се нарече добра или лоша. Както една бравда е просто

бравда, с нея може да се цепят и дърва, и глави, при това има глави, заслужаващи такава третиране, така и атомната енергия е просто път за задоволяване на реални човешки потребности. В социално-икономическата система на капитализма атомната енергия ще се оползотворява лошо, с лоши странични ефекти – защото „пазарът“ диктува намаляване на разходите – това става за сметка на безопасността – и увеличаване на приходите – това става за сметка на обикновените потребители на електричество.

Затова тук става дума за принцип – кой решава? Добро или лошо решение – нека който го е взел, той да носи последиците, не всички да бъдат засегнати, без да са имали реално участие.

Вместо АЕЦ ще се строи газова електроцентрала. Прелест. Болшевиките от БСП този път поне реагираха отчасти адекватно, запитвайки дали този газ ще дойде от космоса, след като целта на отказа от АЕЦ била „енергийна независимост“ от диктаторска Русия. При това, изрично заяви негово величество ББ, централата ще е частна. Възхитително.

Тъкмо в последното откритие се намира отговорът за

същността на „националните интереси“ – това са интересите на управляващите. Те ги формулират, те ги заковават. Съмнението дали тези интереси поне донякъде съвпадат с общите интереси на обществото, поне локално и поне с обикновено мнозинство – такова съмнение вече е „заплаха за националната сигурност“.

Според властта националната сигурност е наред, когато се давят хора заради споровете за собственост на язовирни стени. Според властта няма проблеми, че стават недостъпни животоподдържащи и животоспасяващи лекарства. С нищо не е застрашена тази „национална сигурност“ от факта, че всеки шести поданик на „отечеството“ е алкохолик. Повишените потребителски цени също не накърняват национална – а тъкмо невъзможността да се плащат сметки поражда най-малкото стресов синдром с ефекта на чумна епидемия. Ами битовата престъпност? Пътницата-убийци? Боклуките в храната?

Стоп. Тук властите имат право – всички тези неща нямат нищо общо с въпросите на националната сигурност. Тази сигурност е сигурността на онези групировки, които посочват на раята що и къде е националният интерес,

без да им пука какви са интересите на всеки един човек и желанията на местните общности.

Смесването, не изолацията, обогатява всяка местна култура, а тя е част от общочовешката. Грижите на турски, български, сръбски, гръцки и румънски селянин са повече сходни помежду си, отколкото грижите на селянина от Нови хан приличат на гербовете на предприемача или банкера от София. Трудовите хора намират общ език (питайте някой тираджия), а социалните паразити отдавна общуват без проблеми на езика на бакалските сметки и политическите събори.

Ясно става, че фразите „национални интереси“ и „национална сигурност“ са кухи понятия. Тъпани за вдигане на врява и заглушаване на презвими мисли. Стръв, фалшивият блясък на която хипнотизира управляваното население, така че то да бъде насочвано натам, накъдето това е изгодно на властващото малцинство – дали в пъклото на бойни полета по далечни и близки чужбини, дали в чистилището на фабрики и заводи. А пък раят, неговото земно въплъщение, е запазен за онези, които държат кухнята тъпан и бият в него с все сила. •

Николай Телалов

CNT и политическите действия

» » » продължава от миналия брой

Пейрац, третирайки политическата ориентация на CNT от началото на борбата, се позовава на почти пълното единодушие на „влиятелните активисти“ в ориентацията им към сътрудничество с политическите, но прибавя, че:

„по-голямата част от активистите и редовите членове от базата на CNT (на Конфедерацията) отдаваха значение, в течение на много месеци, само на проблемите, които поставяше борбата по фронтовете: да разкрият фашистките засади в тила, да реализират експроприацията и да организират новата революционна икономика.“

Читателят неизбежно ще забележи в този цитат различаването, което се прави между „влиятелните активисти“, „активистите“ и „членовете от базата“. Възможно е едно масово движение, което приема всеки работник в редовете си, независимо от идеята му ориентация и политическа принадлежност, въпреки че прокламираната цел е свободният комунизъм, неизбежно да прибегва, за да протегне своите цели, към секретни маневри и към решения от „един по-висш план“, тоест взети от активисти или от „влиятелните активисти“.

Неизбежно това прозира неприязн, било сред бойците, било сред базата. Този проблем съществува в CNT от основаването ѝ и има като последица не една вътрешна криза. Не може да има съмнение, че много тактически решения, приети от CNT по време на войната с Франко, не са дискутирани в синдикатите и че фундаменталните въпроси много често се решават от „влиятелните активисти“ и са приемани като свършен факт от делегатите на пленумите, без да бъдат дискутирани от членовете на синдикатите.

Изоставянето на традиционната система на CNT за вземане на решения се оправдава с необходимостта да се действат за минимално време. Има въпроси, за които подобна позиция е оправдана, но по фундаменталните принципни въпроси и тези на революционната тактика е непростимо да не консултират синдикатите. Фактът, че CNT-FAI не участва в правителствата на Каталония и на Мадрид съответно до края на септември и края на ноември, тоест повече от два и от три месеца след въстанието през юли, прави абсурден аргумента за липса на време да бъде консултирана организацията преди вземането на

решенията. В тези интервюта са проведени множество локални и регионални пленуми, но, доколкото можаме да проверим, на нито един от тях не е имало някаква дискусия по въпроса за колаборацията с правителството. Този проблем е разискван само във „висшите сфери“ на Организацията и когато на края е решено, че ще има министри от CNT в правителството на Ларго Кабалеро, Конфедерацията дори не е консултирана за избора на тези представители. В реч, произнесена от Федерика Монсени в Тулуза, Франция през 1945 г. (публикувана във вътрешния бюлетин на Испанското анархистическо движение и CNT в броя му за септември-октомври), тя казва:

„Чрез постигнатото съгласие между Кабалеро и Хорацио Прието, последният пристигна в Каталония и обясни позицията, взета в преговорите, които приключиха с назначението на Хуан Лопец, Пейро, Гарсия Оливер и мен като членове на кабинета. Аз не исках да приема; Хорацио Прието (национален секретар на CNT) и Мариано Васкез (регионален секретар за Каталония) настояваха. Поех 24 часа, за да размисля, консултирах баща си, който ми каза замислено: *„Ти разбираш какво оз-*

начава това. В действителност, това е ликвидация на анархизма и на CNT-FAI. Веднъж инсталирани в правителството, вие повече не ще се освободите от властта...“

Въпреки това, Федерика Монсени и другите участват в правителството като представители на Организацията! Казват ни, че макар и CNT да не е консултирана, нейните ръководители, влизайки в правителството, са интерпретирали действителното желание на мнозинството. Такаъв метод на определяне позицията на една организация може да бъде валиден при диктатурите, но е немислим в една организация като CNT. В стремежа за установим реална позиция на Организацията в нейната цялост по колаборацията, не можем да приемем мнението на шефовете, според което те са интерпретирали желанието на огромното мнозинство на Организацията, без да попитат дали това „огромно мнозинство“ е против колаборацията и през септември, когато е публикувана статията против нея в информационния бюлетин на CNT-FAI, която цитирахме преди. Също така, след шестмесечна колаборация, дали то отново е против, когато през май 1937 г. шефовете на CNT отказват да участ-

ват в правителството на Негрин. Подобни завои са характерни за политическите; в базата се мисли по-бавно, но обикновено тя не променя толкова често мненията си.

Забележително е, че докато шефовете на CNT се опитват да си сперничат в сферата на политическата мъдрост с професионалните политици, без особен успех, синдикатните членове от базата консолидират своите завоевания в стопанската област, като функционират по абсолютно независим начин и вън от всякакъв правителствен контрол. В действителност как би могло да се каже, че те ще засилят правителството, като участват в него със свои собствени представители, щом са убедени, че това правителство никога не би им позволило подобна реорганизация на икономиката в страната, ако имаше властта да им попречи?

Нещо повече, за всеки е очевидно (и дори „влиятелните активисти“ неведнъж приемат това), че правителството има по-голям интерес да укрепва по-скоро тила, отколкото фронта, държан от работническите милиции, вместо да съдейства за ускоряване на поражението на Франко. Може да се твърди с факти,

» » » продължава на страница 9

Аналогичен случай в Испания

След повторното идване на испанските социалисти на Сапатеро на власт през 2004 г., на 28 юли 2006 г. една министерска комисия представи проектозакон „За признаване и разширение на правата и въвеждане на обезщетения за жертвите на преследванията и насилията по време на гражданската война и диктатурата“. Законопроектът още очаква своето включване в дневния ред на парламента...

„Законът за историческата памет“, както е известен сред народа, е блестящ пример на юридическата еквилибристика: от една страна на социалистите се налага най-после да въведат ред в отношенията на Монархията (днешната) към Втората република (1931-1939 г.), от друга – тази задача не им се нрави особено.

Правителството на Сапатеро се опитваше да пробута законопроекта гладко, мазно и безшумно, доколкото това бе възможно. Неговото четене се отлагаше три пъти, а последния път бе насрочено за... лятната ваканция. През това време държавата изплати на „неправителствените организации“, проучващи ерата на франкизма, около 3 милиона евро, за да им запуши устата, но това не стана. Различни недоволни крайно леви асоциации и партии призоваха за акции

за отхвърляне на законопроекта или представиха свои проекти. От десницата също не дремеха. Консервативната народна партия обвини Сапатеро, че иска да разцепи Испания, което обвинение не е безпочвено: изключването на социалната революция и на франкистката диктатура от обществената памет и тяхното премълчаване беше един от стълбовете на „националната идея“ на новата монархия. Няма Барселонска Комуна, нито анархосиндикалистка съпротива, имало е само гражданска война, която е една историческа неудача и толкова. Още повече, че участниците в тези събития от двете страни на барикадите или техните близки са живи и подобен законопроект може само да разцепи нацията.

За левите партии и организации, както и за различните граждански инициативи, такъв закон би бил крачка в посока на дългоочакваната справедливост. За Сапатеро той очевидно е средство за слагане окончателен край на дискусията за гражданската война и за франкистката диктатура. В сметките влизаха поправки, внесени от критично настроените обществени организации, като искането за общ достъп до държавните архиви и преместването им

в така наречения „Дом на паметта“, за да може всеки човек да узнае какво се е случило с неговите родственици. На чуждестранните участници в гражданската война да се предостави възможност да получат испанско поданство и т. н. Освен това, макар и погребаните в „Долината на загиналите“ Франко и основателя на Фалангата Примо де Ривера да не бъдат изровени от там и пренесени на друго място, се предвиждаше забрана на всякакви неофашистки мероприятия, които се провеждат ежегодно там. Компромиси, но все пак приятни, нали?

След признаването им от закона, жертвите ще получат „морална“, но не и материална компенсация. Според Сапатеро, това щяло да бъде по-разумно и достойно, отколкото да се раздават държавни пари. За връщане на ограбеното и печалбите от принудителния труд в следвоенните десетилетия и дума не се обелва. Нали това също би било „недостойно“. Законопроектът постановява, че имената и адресите на организации и лица, участвали в терористически акции, не могат да водят дела за признаването им или не като жертви на диктатурата. Тоест, внуците на работника-анархист биха нарушили закона, ако се опитат да направят

справка за убиийците на грядом, за да ги привлекат към отговорност. Такова е днешното положение: когато най-после в Испания се появяват официално признати жертви, по парадоксален начин убиийците им изчезват.

Отделен спорен пункт представляваха съдебните процеси по времето на Франко. „Амнести интернешънъл“ искаше всички присъди на франкистки съдилища да се анулират, но Сапатеро заяви, че такова искане не може да бъде удовлетворено, защото представлява „юридически прелом“. Логично следствие от тази политика е признанието, че някои присъди на франкисткото „правосъдие“ все още са справедливи. Комуто това не е по вкуса, трябва сам да доказва своята невинност... Както казваше един политолог: юристите са създали света. Целенасочено размишване на доказаните исторически факти и събития, което преобладава в днешната испанска политика, се утвърждава все повече в обществото. Във военните паради в Магрид вземаха участие както ветерани на Франко, така и техните противници. По данни на една анкета, 54% от испанците одобряват признанието към жертвите на гражданската война, в каквато и да е форма; 24% се из-

казват против това; 43% смятат, че е безсмислено да се „поправя“ това, което отгавна е история.

Правителствената комисия се изказала, че „юридически“ личните спомени за преживяното и разказаните в семейен кръг трябва да бъдат защитени. Как обаче ще става това не е ясно. Ясно е само това, че социалистите не желаят да погледнат в лицето политическото наследство, което са получили от Втората република и от диктатурата на Франко. Преплитането на множеството лични и преизказани възпоминания образува колективната памет на обществото. Испанската държава се грижи възпоминанията да не излязат от личната и навлязат в колективната памет. Защото последиците за нейните господари могат да се окажат по-неприятни, отколкото абстрактната пукнатина в абстрактната конструкция на нацията. •

*Превод от руски
Феранте Пала*

Бележка на преводача: *Така се пада на жертвите, дечицата и внуценцата им, щом вместо сами да раздават справедливост, я очакват от „народната“ или „социалистическа“ държава – „легитимен“ наследник и приемник на франкистката диктатура.*

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT и политическите действия

» » » продължава от страница 8

че не е в интерес на правителството да ускорява това поражение през първите месеци, когато са налице най-добрите случаи за постигането му. Една победа над Франко преди консолидирането на властта на правителството е абсолютно неприемлива за политиките, защото тяхното положение би станало още по-несигурно, отколкото е на 19 юли, на следващия ден след частично поражение на Франко. Това само може да обясни как, докато на фронта на Арагон офанзивата се оказва невъзможна поради липса на оръжие, в тила има 60 000 карабини и повече боеприпаси, отколкото на фронта (анархистите придават най-голямо стратегическо значение на този фронт, чиято крайна цел е обединението на Каталония, Страната на баските и Астурия, тоест съединяването на индустриалните зони с най-важните източници на суровини). В тила оръжията са в ръцете не само на правителствената полиция и жандармерия, но и на политическите партии и синдикатите. Тилът е своего рода въоръжен лагер, където всяка страна бди срещу всеки опит на някоя друга да наложи волята си с помощта на оръжието. Подобна

Ако въпросът за колаборацията беше дискутиран в синдикатите и в групите, то революционният инстинкт на членовете и бойците щеше да преодолее аргументите на „влиятелните, отговорни другари“

ситуация показва ясно невъзможността за един ефикасен съюз между революционните работнически организации с политическите партии и правителствените сили. Въоръжените работници в тила са заети със защитата на Социалната Революция против растящата намеса на правителствените сили. За да бъдат изпратени всички оръжия на фронта, е необходимо не да се засилва правителството, което спира и саботира Конфедерацията в нейните решения, а напротив, то трябва да бъде отслабено, като се отрежат въоръжените сили от неговото командване. Работниците си дават сметка за това, въпреки своите „влиятелни шефове“.

През октомври 1936 г. един сериозен инцидент заслужаваше да бъде напоменен, защото той дава представа за поведението и характера на анархистическите милиции в момента, когато техните

„шефове“ договарят с Кабалеро разпределението на министерските портфейли. Имам предвид Желязната колона (la Columna de Hierro), по това време на фронта на Теруел, която се връзва зад линиите на Валенсия и констатира, че там оръжие има в изобилие, за разлика от бойците на фронта, което засилва властта на правителството.

Един манифест, публикуван от Колоната, уточнява, че тя отправя преди това следните свои искания към „заинтересованите власти“:

Пълно разпускане/уволнение на Цивилната гвардия (тоест на жандармерията) и изпращане на фронта на всички въоръжени сили, които са в служба на държавата. Между другото, Колоната иска унищожението на архивите и досиетата на всички капиталистически и държавни институции.

„Ние основаваме нашите искания върху нашите идеи

и интереса на революцията. Като анархисти и революционери, ние разбираме опасността, която представлява един свършено реакционен корпус, какъвто е Цивилната гвардия, която винаги и особено през настоящия период показва открито своя истински лик и начин на действие. Цивилната гвардия буди у нас само отвращение и ние не желаем повече да съществува, защото, поради ред причини, ѝ нямаме никакво доверие. Искане да бъде разоръжена и го сторихме. Искане всички въоръжени сили да бъдат изпратени на фронта, защото тук липсват хора и оръжие, а тяхното присъствие в градовете в днешната ситуация беше и остава препятствие за Революцията. Получихме само частично удовлетворение по тази точка и няма да отстъпим, докато не постигнем окончателното ѝ изпълнение.

Накрая, ние искаме унищожението на всички докумен-

ти, които представляват едно тиранично и репресивно минало, срещу което нашата свободна съвест се бунтува. Ние унищожихме досиетата... Тази цел ни доведе във Валенсия и ние я постигнахме, използвайки методи, които преценихме като най-адекватни“.

Това не е преврат от страна на Желязната колона. Това е акт на защита, на хора готови да пожертват живота си на фронта, които не могат да останат безразлични, когато в тила им се подготвят да ги ударят в удобния момент. Такова съзнание за дългичието на властта не е изолирано явление в едно движение, което дължи своето съществуване предимно на разликите си с другата работническа организация – UGT, – на това съзнание и на волята да постигнат прокламираната цел с други методи. Следователно има достатъчно причини да предпологаме, че ако въпросът за колаборацията беше дискутиран от CNT-FAI в синдикатите и в групите, при едно пълно познаване на фактите, то революционният инстинкт на членовете от базата и бойците щеше да преодолее политическо-юридическите аргументи на „влиятелните, отговорни другари“. •

(следва: „Властта корумпира“)

ПРОЗРЕНИЯ

Къде ми е надеждата: отговор на един приятел

„За съжаление, приятелю, обаче повечето от хората искат хляб и зрелища. Ако си маниак на тема социални експерименти и вярваш, че хората са продукт на обстоятелствата (в смисъл на съзнанието и ценностите им), то би могъл да се опиташ заедно със съмишленици да формираш такива обстоятелства, които да формират високоравствени и достойни хора.

Това не може да стане без насилие в началото, по същество последващите действия като мащабна манипулация и накрая трябва да се самоотстришиш от хегемонската роля (ти и сподвижниците) – общо взето утопично-сагистичен социален експеримент, патент на старите комунисти с комисарска закваска. Един от тезисите на Маркс гласи: ако хората са продукт на обстоятелствата, то тогава трябва да направим обстоятелствата човешки. Капиталистическите обстоятелства по негово време, както и сега при нас, са нечовешки. Но другият вариант като вътрешни, класова борба е също нечовешки – единственото, което ме удовлетворява при него е, че има елемент на историческо възмездие за кратък момент от време.“

Не съм „маниак на тема социални експерименти“. Милтън Фридмън е маниак на тема социални експерименти. Джордж Буш е маниак на тема социални експерименти. Всеки шеф, който „съкрати“ част

от работниците си, прави „социален експеримент“. Ние обаче сме научени да го приемаме като безпристрастен професионалист, а революционера – като маниак? Самият израз, който си използвал, е плод на успешната пропаганда, която ни е наложила да възприемаме света като „най-добрия възможен“, която нарича опита да подобриш живота си „експеримент“ и която те кара да подхранваш илюзията, че животът ти може да бъде подобрен *въпреки* другите хора. Изхвърли тази пропаганда навън! Забрави клишетата! Аз искам да променя *своя* живот, заедно с *онези* хора, *които* искат същото. *Ако* те не го искат, ще ги оставя да си тънат в блатото и няма да им го превърщам в градина, за да го осерат отново.

Разбира се, че „съзнанието и ценностите“ на хората са „продукт на обстоятелствата“. Аз не бих могъл, дори да имам хиляди съмишленици, да реформирам обстоятелствата, да „превъзпитавам“ хората. Нямам нито силите, нито претенциите за това. Питаш тогава „за какво се бориш“? Явно не успявам да го обясня, затова ще цитирам Бакунин: „нямаме намерение и не правим и най-малък опит да налагаме на нашия или на друг

народ какъвто и да било идеал за обществен порядък, изсмукван от книжки или измислен от нас самите, но убедени, че народните маси носят в своите насъщни потребности и в стремежите си – съзнателни или несъзнателни – всички елементи на бъдещата си нормална организация, ние търсим този идеал в самия народ“. Нашата роля като революционери е да подпомогнем народа, а не да го водим. Затова и не виждаш у мен желание да хвана оръжието – защото такова желание не би намерило своето основание у народа или поне у този народ, който аз познавам.

Държавническата класа е хилядолетен паразит, който, освен че изсмуква жизнените сили на народа на планетата, отравя и мозъка му. Но хирургическото отстраняване на паразита, за да се наляят „правилните отрови“, е просто оправдание за заселването на нов паразит. Който заема позиция на божи наместник, на раздавач на справедливост, на безпристрастен и добронамерен хирург, готов да оперира *чуждото* тяло, с „добри намерения“, вече сам се е превърнал в паразит. В такива се превърнаха и продължават да се превръщат не само марксистите, но и другите рагетели на „нормална

та държава“, „здравата държава“ и „истинската държава“, та и всякакви фанатици на „правата вяра“, без значение коя е тя.

Затова не само не мога, но и не искам да правя някакви „утопично-сагистични социални експерименти“. Няма нужда да бъда експерт по социология, за да предвидя последиствията, както няма нужда да съм физик, за да знам какво ще стане, като бръкна в контакта. Хората, които поемат този път, обикновено имат „утопично-сагистични“ илюзии за непогрешимост, от които, надявам се, в достатъчна степен съм се отърсил. Никою не се е очистил напълно от подобни илюзии, но те са противоположни на ценностите на анархизма, на практикуването на свобода, равенство и солидарност между хората – а аз искам да живея така.

Питаш, знам, тогава *каква е ролята на революционерите? Какво правят*, щом *не могат* да променят обществото? *Помогат*, както казах. С думите си, но и с делата си. Обществото се развива и ние – като се започне с „бомбаджиите“ и се свърши с „мишоците“ сме част от това развитие. И всеки, който се е нарекъл революционер, сам се е задалжил да търси начин да

тика това развитие към Социалната революция. Днес начинът може да е един, утре – друг. Ясно е (без да претендирам, че имаме теория на революцията, има теория на развитието на „хаотичните“ системи), че обществото съществува в динамичното равновесие, крепящо държавно-класовия паразит. В определени точки от развитието му обществото може, със сравнително малки изменения в условията, да излезе от това равновесие и да навлезе в различно динамично равновесие. Ясно е също, че една сравнително малка намеса с времето може да доведе до толкова изместване. Тоест, без да претендираме, че *ние* решаваме проблемите, именно *нашата* дейност може да се окаже решаваща за една бъдеща революция и то не непременно в далечното бъдеще – не бих се наел да прогнозирам времето на една революция.

Наистина сякаш не ѝ е дошло времето. Наистина хората искат хляб и зрелища. И аз искам хляб и зрелища. Но искам и друго. Ти също искаш друго. Откъде знаеш, че хората искат *само* хляб и зрелища? Така може да мисли само някой, който зяпа цял живот вратата на хлебарницата и цирка. •

Златко

ЧЕТВЪРТАТА ВЛАСТ

Хладнокръвно по китайски

Най-гледаното „риалити“ шоу в Китай е „Интервюта с осъдени на смърт престъпници“, дни преди да бъде изпълнена присъдата им. Аудиторията е погълната от разрезите на душите на патологични убийци, корумпирани чиновници и преминали чертата партийни функционери. Дали освен пазарното стопанство, китайският държавнокапиталистически модел не възприема и западния стил на разголяване на човешката душа, нейната вивисекция пред обществото, или става дума за по-дълбока симптоматика, засягаща същността на капитализма.

Капитализмът често ни се представя като „най-добрата“ обществено-икономическа система, която не е свършена, но по-добра не е измислена“ или като „западния логос“, в чийто фундамент са залегнали демокрацията, свободата и зачитането на човешките права. На гуми е така, но по-внимателният анализ ни разкрива съвсем различна реалност. По вертикалата се сблъскваме с неравенство, социална несправедливост, ширеща се организирана престъпност, невидими ограничения за творческите инициативи на креативните личности. Нещата са построени така,

сякаш има две реалности едновременно. Едната е медийно-регламентираната реалност, с ясно разграничени положителни и отрицателни герои и идеологии. Другата реалност е светът на хората, борещи се за оцеляване на трудовия пазар, понякога дори продаващи труда си на ниска цена.

Престъпността е точката на съприкосновение на двата свята. Тя е „най-интимната“ същност на модерното общество, нейната най-дълбоко скрита тайна. Разрешена за „висшите класи“, забранена за „низшите“, престъпността е инструмент за легитимация на класовия ред. Войната и убийствата са прерогатив на държавата-суверен. По-малките престъпления са разрешени на богатите – кражбите, експлоатацията, измамите. На низшите класи е запазена ролята да се възхищават на хората, дръзнали да нарушат моралните норми. Остава отворен въпросът докога подобен тип шизофрено общество може да остане стабилно? Може би докато низшите класи не се събудят от матрицата и не решат да подредят живота си без господари, властници и паразити. •

Миро

ПРОЗРЕНИЯ

Животът е хубав

„Животът е хубав“ – време е да започнем да пишем и такива статии. Стига сме се оплаквали! Да свалим черните очила! Да вкараме положителна енергия в този вестник!

Сутринта в автобуса един младеж държеше бутилка вино и разказваше, че животът е хубав. От 1940-та г. бил роб. Но знаете ли кой е Рамзес? За да стане Рамзес, човек трябва да бъде роб. Младежът вече 70 години бил роб. Още малко му оставало и цял да стане Рамзес. Засега ТЕ го държали и го мачкали, но той се забавлявал. И животът му бил хубав. Защото е намерил бутилка евтино вино отнякъде.

И по радиото казаха, че животът е хубав. Даже ни препоръчаха в кои клубове да му се радваме. Взимаме си заплатата, носим я в Sin City или Pasha. Специалистките намират начин да задоволят всеки, който знае как да се радва на живота го размера на месечния си доход.

Други искат щастливо семейство, усмихната съпруга и здрави деца – рецептата я рекламират по телевизията. Завършваш престижен университет и взимаш добре платена професия – колко му е! Още в университета се записваш да работиш в международна корпорация, която на-

бира служители в България, за да плаща съвсем малко по-ниски заплати, отколкото в САЩ. Работиш по 15-16 часа на ден, оставяш нервите и ума си на работното място. Живееш в столицата сред два милиона откачени хора, половината от които още не са научили, че животът е хубав. За да няма нужда да ги гледаш и да говориш с тях, купуваш на изплащане жилище, няколко строшени автомобили, последните модели телефони, поне един компютър и телевизор за всяка стая и ако сумата от месечните ти сметки все още е по-ниска от прословутата ти заплата, ако все още говориш с жена си и ако веднъж седмично играеш с децата си, можеш да си мислиш, че държиш Господ за шлифера. Само намирай време и за телевизия – да не пропуснеш нещо от рецептата.

Ако искаш, не гледай телевизия. Това му е най-хубавото на живота, че всички имаме избор. Можем да си съсипем здравето от труд, ако намерим някой да ни плаща. Можем да целуваме гупета и да преглъщаме мръсотия, ако подушим някоя топла службица. Можем да живеем под мостовете или на гърба на родителите си, ако не виждаме друг начин. Костюмираните момченца с позлатени очил-

ца по телевизията ще кажат, че това е нашият избор. На тях за това им плащат, да ни обясняват колко хубав е животът – само да си се сетил навреме да хванеш Господ за шлифера.

Малко са хората, които имат наглостта да кажат на право, че животът не е хубав. Без да държат никого за шлифера, те имат повече и по-истински приятели от „успелите в живота“. Обичат красотата на природата и прекарват сред нея повече време, отколкото „успелите в живота“. Радват се на живота така, както не могат да се радват дори онези, които обикалят световните курорти с частни самолети. Но не казват, че животът е хубав.

Защото те знаят по-добре от „успелите“ какъв живот искат да живеят. Живот, който започва с революция. С отхвърляне на всяко неравенство и експлоатация. С окупирането на полицейските управления, въоръжаването на всеки зрял човек и превръщането на Парламента в увеселително заведение. За да можем наистина да избираме пътя в живота си, за да решаваме как да бъдем полезни и от какво имаме нужда. Това е хубав, истински живот. Другото е украса на кочината. •

Златко

Диктатурата на лихварите

Неолиберализмът често се възприема като идеология на свободния пазар – неограничена частна инициатива в честна конкуренция, в резултат на която оцеляват само най-ефективните, следователно най-жизнени и нужни на стопанството формации. Държавата уж се оттегля от икономиката и само бди за правилата на играта, еднакви за всички. Малцина обаче забелязват при това „тайнствената връзка“ между стремителния ръст на държавни и частни дългове с държавните мероприятия за съкращаване на социалните разходи.

„Шокиращото“ откритие е, че държавата изобщо не възнамерява да се оттегля от стопанската сфера (и защо ли? – капитализмът е започнал и победил като държавен). Ситуацията за мнозина е парадоксална. Общественият елит, bankerите, които са причинителите на кризата, не фалират – единствено поради държавните дотации от трилиони (хиляди милиарди) долари. Политическата власт напомпва банките, за да ги спаси от пропадане, но и увеличава богатствата им. Държавните дългове се погасяват с нови дългове. За да не доведе тази финансова въртележка до хиперин-

Финансовата отговорност за кризата се стоварва върху онези, които не са вземали никакви решения по въпросите за корпоративните финанси.

флация, както и за да се покрият част от задълженията, се въвеждат сурови мерки за икономии – радикално съкращаване на бюджетните разходи в социалната сфера, приватизация на държавни фирми. Държавите режат от образованието и медицината, разпродават остатъците от държавната собственост, повишават налозите на широките слоеве на населението. Масите беднеят, банките се обогатяват. За дълговете, грешките и некадърността на управляващите от капитала плаща държавата, която изстисква парите от останалото население. Финансовата отговорност за кризата се стоварва върху онези, които не са вземали никакви решения по въпросите за корпоративните финанси.

По този повод американският икономист Леонид Валгман пише:

По същество проблемът, лежащ в основата на първата кризисна вълна, остана нерешен. Просто рисковете бяха свалени от финансовия сектор и национализирани. Нека обаче се замислим: какво значи неограничена финансова подкрепа? Наистина ли с нищо не е ограничена? Ако е така, тогава централната банка може да си печата колкото иска банкноти, без за търпи тежки последици от неограничените емисии, но защо тогава са нужни данъците от гражданите и бизнеса? Защо е нужно утвърждаване и контрол над бюджета? Щом можем просто да обединим правителството и централната банка, нека си финансират всички разходи. Ясно, това е

невъзможно, но не по-малко невъзможна е и неограничената подкрепа на икономиката от властите... Развиващата се в момента криза на суверените дългове трябва да накара водещите страни да се заемат с първопричините, вместо да сменят платеца за допуснатите безобразия.

За да се удържа в подчинение обедняващото население, се използват репресии. Палки, газ и гумени куршуми срещу демонстранти по площадите. Пребити и арестувани протестиращи в Ню-Йорк, Барселона, Атина, Букурещ – това е реалността, а не рекламните клипове за демократия, свобода на словото и събранията. Нещо повече, живеещата от държавни дотации върхушка нагло поучава хората да обичат свободната конкуренция и свободния

пазар като нарича това си поведение „либерална политика“.

Не, неолиберализмът – това не е добрият стар стопански либерализъм на свободния пазар с присъщите му кошмари и кризи, но и с особената му жизненост, която е отсявала само най-пробиивните бизнесмени. Неолиберализмът е обикновен държавен капитализъм, съчетан с полицейщина. Система за тотално ограбване и насилствено потискане на масите със силите на държавата – с цел безкрайното обогатяване на стотина международни банки и инвестиционни фондове. Неолиберализмът е диктатура на лихварите. Чисто паразитна форма на държавен капитализъм. Раї за няколкостотин топ мениджъри и финансови олигарси. Аг и ангария за останалото човечество.

Единственият разумен отговор на това може да бъде поемане на цялата отговорност и контрол в политическо и икономическо отношение в ръцете на производителите – асоциации на самоуправляващи се трудови колективи. •

Михаил Магуг
<http://shraibman.livejournal.com/772174.html>
превод: Николай Темалов

WWW.BIVOL.BG

Колона на Бивола: още за газоблизците

Троянският кон на Русия и Православната тръба

(дез)Информация от ГАЗПРОМ: посредници прибират 40% от цената на газа?

България е „троянски кон“ на Русия в Европейския съюз. Отношенията между Русия и България може понякога да са студени, но те винаги ще останат славянски братя в крайна сметка. Това е споделил през юли 2010 г. шефът на информационната служба на Газпром пред анализатор на американската частна разузнавателна кантора СТРАТФОР. [1717183]

Източникът на СТРАТФОР има „картонче“ с код RU106, но американците се отнасят предпазливо към информацията получена от него. Те ѝ дават средно ниво на достоверност като не изключват възможността за дезинформация.

В същия доклад се анализира промяната на отношението към руските проекти Бургас-Александруполис и Южен поток след идването на власт на правителството на Бойко Борисов. Според човека на Газпром причините за охлаждането на отношенията са две: 1. България е най-силно засегнатата страна от спи-

рането на газа през 2009 г. и 2. „Добрият малък брат“ Станишев, роден в Украйна и говорещ перфектен руски вече не е на власт, а Борисов не е толкова заинтересуван от Русия като „голям брат“.

В резултат България се отдръпва от „Православната тръба“, както в Газпром наричали Бургас-Александруполис, защото преминава през територията на три православни страни: Русия, България и Гърция, прекратява проекта „Белене“ (по финансови причини и заради нежеланието АЕЦ да бъде руска собственост) и преразглежда условията по Южен поток.

Последният проект обаче има бъдеще, защото българите не искат да изгорят всички мостове в Русия, притесняват се, че тя може да се обърне към Румъния, а освен това Южен поток може да бъде използван като аргумент в преговорите за сваляне на цената на газа.

Колко струва газът за „троянския кон“?

В кореспонденцията са дадени конкретни сведения за цената, на която България получава синьо гориво: **\$576 за хиляда куб. м.** При отстраняване на посредниците в бъдещите преговори цената ще падне на **\$339 за хиляда кубом-**

етра, казал шефът на информацията на Газпром.

В друг мейл до анализаторите на СТРАТФОР, изпратен през август 2010, отговарящата за региона Лорен Голдрич обръща внимание, че парите от посредниците се връщат в Русия. [1787633]

„Например, Русия продава на Унгария, Словакия и България природен газ на цени от \$350 до \$450 за хиляда кубически метра. Посредниците ги продават на индустрията, правителството и местните потребители на цени от \$450 до \$600 за хил. кубометра. Тези пари отиват директно при руското правителство и Газпром. Тези пари не се отчитат, но са част от голям източник на приходи, за които никой не знае“, пише Голдрич, като се позовава на данни от говорителя на Газпром, с код RU105.

Анализирайки това нейният колега Майкъл Уилсън прави следното откритие: „СТРАТФОР наблюдаваше как Газпром изкупува голям брой газови компании посредници в Европа, но не смяташе това за важно, защото те са посредници и не притежават своя инфраструктура. Но изглежда, че това има значение, защото те не само вдигат местните цени, но също и създават голям приход за руската държава“.

Непрозрачното ценообразуване на газа чрез посредници всъщност е добре известен проблем в България и в Европа, много преди „разузнавачите“ на СТРАТФОР да го идентифицират като значим феномен.

Под въпрос са също данните за цените на синьото гориво и маржовете на посредниците. Конкретно за България съобщената разлика за посредниците е направо стряскаща: \$236 на хил. куб. м. или близо 40% от крайната цена от \$576.

Станишев преговарял за Белене с руския „министър на мафията“

Руската организирана престъпност е „интегриран лост на държавната сила в Русия“

Главният прокурор на Русия, Юрий Чайка, който е източник на американската шпионска кантора СТРАТФОР, вдига завесата над странното посещение на Станишев в Москва на 27 април 2009 г. Тогава президентът Медведев отложи с един ден срещата с българския премиер, без да даде мотиви за това.

В официалните прессъобщения за визитата пишеше, че в този ден Станишев ще отпrie национална изложба на

България в Русия и ще се срещне с президента на Калмикия Кирсан Илюмжинов.

Юрий Чайка, който е обозначен с код RU101 обаче съобщава, че заради отложената среща Станишев е имал рядката възможност да се срещне с някои „необичайни руснаци“, с които провел „вълнуващи разговори“.

Необичайните руснаци били **Лужков и „неговите хора“**. Те провели със Станишев „приятна дискусия, ако разбираме какво искам да кажа“, обяснява Чайка. „Разбира се, **Русия не беше само „игли и огън, а размахваше пред Станишев и моркова на 5 милиарден заем“** уточнява той.

Според Чайка цяло да има споразумение за Южен поток преди края на май, но това не било толкова важно, колкото сделката **Русия да контролира повече от Белене**.

Бившият кмет на Москва Юрий Лужков е определен в публичните анализи на СТРАТФОР като „**министър на организираната престъпност**“, натоварен от Кремъл с необичайния „портфейл“ да поддържа контактите с мафията.

Според същия анализ на СТРАТФОР **руската организирана престъпност е „интегриран лост на държавната сила в Русия“**. •

Подбрал от Бивол за СИ: Весо

IN MEMORIAM

1 година без Георги Калчев

На 7 март 2012 година се навърши една година от кончината на нашия съдеейник и непрежалим другар Георги Калчев. Роден в с. Джулюница, Великотърновско през далечната 1915 година в семейството на видния детски писател, етнограф и общественик Цани Калчев.

През 50-те години на миналия век се премества да живее във Варна, създава свое семейство и работи в стопанствата на съседни села като агроном. Приел веруюто на Ботев и Герджиков, по-

степенно се изгражда като борец за по-добър живот и справедливост.

Винаги сърдечен, пряк и откровен, отстоява с чест идеалите на анархизма. С революционен патос и дръзновение вдъхновява всички нас за протест срещу социалните неправди и злоупотребите на лицемерни управници. С поетичния си талант, изразен в стихове и злостовни епиграми, накара много млади хора да се осъзнаят и да преоткрият себе си като достойни граждани на стра-

ната. С природосъобразния си начин на живот, чрез въздържание и вегетарианство, той се издигна над изкушенията и суетата на ежедневния живот, показвайки ни така пътя към съвършенство чрез самоутвърждаване. Съчетал в едно минало и настояще, през своя дълъг жизнен път, Човекът Георги Калчев намери своето историческо оправдание в бъдещето на човечеството.

Поклон пред паметта му!
От Варненската секция на ФАБ

НОВА КНИГА

Емигрантските спомени на Георги Константинов

» » » продължава от страница 1

щата го банда от преторианци и номенклатурчици играеше българската „творческа“ интелигенция. А отказът от една системна, постоянна и ефикасна масова съпротива срещу безскрупулния стремеж към власт и привилегии, срещу алчността и самозабравата на новите господари доведе до замиране на инстин-

ктите за бунт, взаимопомощ и солидарност. Поради това бях стигнал до заключение, че в обозримо бъдеще едва ли нещо отбвitre можеше да „сбуди от сън мъртвешки“ народеца ни. В тази „епоха кърмачка на велики люде“, в родината ни място за апостоли нямаше. Вярвах, че с малцината, които не бяха вдигнали бяло знаме, и с помощта на другарите ни отвън можеше да

се попречи на вмирисването на народното месо или тесто. Освен това бях решил да не позволявам да ме върнат отново в душегубките на болшевишките тюрми – там, където нееднократно копоите се заканваха да приключи земният ми път в безмълвие, което обезсмисляше смъртта, правейки я безрезултатна и непонятна. •

СМ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоевски живот – Трифон Терзийски	4 лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизмът?	0,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.04.1966 г. В Букурещ умира авторът на „Осъдени души“ и „Поручик Бенц“ – Димитър Тодоров Димов.
- На 05.04.1928 г. край Троян се самоубива легендарният анархист Васил Стоянов Попов (Героя).
- На 06.04.1885 г. в Испания излиза първият нелегален вестник „Социална революция“.
- На 07.04.1897 г. в Хасково е роден Георги Жечев Текелиев, анархист, писател и редактор на анархистки издания.
- На 08.04.2004 г. в гр. Казанлък умира анархистът и есперантист Ганчо Лазаров Дамянов, прекарал дълги години в болшевишките душегубки, активен сътрудник на в. „Свободна мисъл“ и член на федеративния секретариат на ФАБ.
- На 08.04.1951 г. в Ихтиманския балкан са убити от болшевишката милиция анархистите Вълчо Генеф Пантулов и Ангел Тенеф от с. Бяло поле, Старозагорско.
- На 08.04.1978 г. в Париж умира френско-испанският анархист и теоретик Гастон Левал.
- На 14.04.1993 г. в гр. Кюстендил умира анархистът Борислав Мянков, участвал в испанската революция и прекарал след това дълги години в болшевишките концлагери.
- На 16.04.1925 г. е извършен атентатът в катедралата

„Света Неделя“ в София, дело на болшевиките.

- На 17.04.1925 г. в местността „Градище“ край Габрово са убити анархистите четници Мило Станев Мишев и Тотю Иванов Попов.
- На 20.04.1899 г. в гр. Ески Фочи, Смирна (Турция) е роден анархистът Тодор Михалчев Бакларов (д-р Михалчев).
- На 21.04.1841 г. в гр. Толедо е роден испанският теоретик и историк на анархизма Анселмо Лоренцо.
- На 26.04.1931 г. в София излиза хуманитарният анархистически вестник „Дармадан“.
- На 27.04.1925 г. в махала Богдановци до Габрово е убит основателят на Габровската анархистка чета Илия Николов Шаханов (Шанов).
- На 28.04.1903 г. Павел Поцев Шатев взривява парахода „Гвадалкивир“ на френската компания „Месажери Маритим“ на път от Солун за Цариград.
- На 29.04.1903 г. Йордан Попйорданов (Орцето) взривява „Банк Отоман“ в Солун.
- На 30.04.1903 г. при опит да влезе в телеграфната станция на ул. „Сабри Паша“ в Солун е убит анархистът Коста Кирков.
- През април 1925 г. са убити от полицията анархистите Рахила Ангелова и Иванка Симеонова.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Владо Кармалски, Голямо село	100 лв
4. Александър Наков, Перник	10 лв
5. Никола Александров, Мангра	10 лв
6. Златко Костадинов, Ямбол	140 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2012

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталоген номер 649

